

பொருளடக்கம்

43

பக்கம்

51

பாயிரம்

Unit-1

1. அறிமுகம்

1. உரையின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும் 61
2. உரையாசிரியர்கள் 77
3. உரையின் வகைகள் 90
4. உரை செய்யும் உதவி 98
5. உரையும் உரைநடையும் 109
6. உரையும் திறனாய்வும் 124
7. புது உலகம் படைப்போம் 14
8. தொடுவானத்தை நோக்கி...! 14

2. ஆய்வு

Unit-2

இலக்கண உரையாசிரியர்கள் - 1

1. இறையனார் அகப்பொருளுரை 1
2. தொல்காப்பிய உரையாசிரியர்கள் 1
3. இளம்பூரணார் 1
4. சேனாவரையர் 1
5. பேராசிரியர் 1
6. தெய்வச் சிலையார் 1
7. கல்லாடர் 1

1. உரையின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும்

தமிழ் மொழி இலக்கிய வளம் மிகுந்தது; இலக்கண வரம்புடன் வளர்ந்து வரும் இயல்புடையது. சங்கம் வைத்து மொழி வளர்த்த வேந்தர்களும், காலவெள்ளத்தை எதிர்த்து நீந்தி என்றும் வாழும் இலக்கியச் செல்வங்களைப் படைத்து வழங்கிய புலவர்களும் காலந்தோறும் தோன்றி, தமிழ் மொழியைக் காத்து வளர்த்தனர். இத்தகைய சிறப்பியல்புகளை உடைய தமிழ் மொழியை,

பொருப்பிலே பிறந்து, தென்னன்
புகழிலே வளர்ந்து, சங்கத்து
இருப்பிலே இருந்து வையை
ஏட்டிலே தவழ்ந்த பேதை
நெருப்பிலே நின்று, கற்றோர்
நினைவிலே நடந்து ஓர் ஏன
மருப்பிலே பயின்ற பாவை
மருங்கிலே வளரு கின்றாள்¹

என்று புலவர் பெருமக்கள் வாயாரப் போற்றிப் புகழ்ந்தனர்; இலக்கண வரம்புடன் வளர்ந்துவரும் தமிழ் மொழியின் செம்மையை,

கண்ணு தற்பெருங் கடவுளும்
கழகமோடு அமர்ந்து,
பண்ணு றத்தெரிந்து ஆய்ந்தஇப்
புகந்தமிழ் ஏனை
மண்ணி டைச்சில இலக்கண
வரம்பிலா மொழிபோல்
எண்ணி டப்படக் கிடந்ததா
எண்ணவும் படுமோ²

என்று போற்றினர்.

நூல் அரங்கேற்றம்

தமிழகத்தில் தோன்றிய சான்றோர்கள் உலகத்தை வாழ வைக்கும் உயர்ந்த நோக்கத்துடன், மக்களினம் இன்புற்று வாழ வழிகாட்டும் கொள்கையுடன் இலக்கியம் படைத்தனர்; இலக்கணம் வகுத்தனர்; சமய நூல்கள் இயற்றினர். தம் படைப்பினை நாடறிந்த பேரவையின் முன்வைத்து, நன்மை

1. வில்லி பாரதம் - சிறப்புப்பாயிரம்

2. திருவிளையாடற் புராணம் (பரஞ்சோதியார்) நாட்டுச் சிறப்பு-57.

தீமைகளை-குற்றம் குறைகளை அங்குள்ள சான்றோர்கள் ஆய்ந்து, நல்ல நூல் என்று ஏற்ற பின்னரே மக்களிடம் அதனைப் பரப்பினர். அதன்பின்னரே அந் நூலை ஆசிரியர்கள் தம் மாணவர்களுக்குக் கற்பித்தனர்; கற்றோரும் மற்றோரும் பயின்றனர். இவ்வாறு உயர்ந்த நெறியில் சீரிய நோக்குடன், தமிழ் இலக்கிய இலக்கண சமய நூல்கள் நாட்டில் உலவி அறிவொளி பரப்பின.

உரை இல்லாத காலம்

நூல்கள் தோன்றிய காலத்தில் அவை எல்லோருக்கும் விளங்கும் நிலையில் இருந்தன. உரையும் விளக்கமும் இல்லாத மூல நூல்களே அனைவரும் கற்று மகிழும் இயல்பினவாய் இருந்தன. பேராசிரியர் தொல்காப்பிய உரையில், “உரையின்றிச் சூத்திரத்தானே பொருள் நிகழ்ந்த காலமும் உண்டு” (மரபியல்-98) என்றும், “உதாரணங்காட்டல் வேண்டாமையை உணர்ந்து உரைநடந்த காலமும் உடையவாகும் முற்காலத்து நூல்கள்” (மரபியல்-101) என்றும் கூறியுள்ள கருத்துக்கள் சிந்திக்கத்தக்கன.

‘கற்றலின் கேட்டலே நன்று’ என்பது அக் காலத்தவர் கொள்கை. கேள்வி என்று தலியாக ஓர் அதிகாரம் வகுத்துக் கொண்டு ‘கற்றலின் ஆயினும் கேட்க’ என்று திருவள்ளுவர் அறிவுரை கூறுகின்றார். ‘செந்தமிழும் நாப்பழக்கம்’ என்று ஒளவையார் பாடியுள்ளார். இவை எல்லாம் உரை எழுதி நூல்களைப் படிப்பதைவிட, ஒருவர் சொல்லக் கேட்டுக் கல்வி பயின்ற வழக்கம் மிகுதியாய் இருந்ததை உணர்த்தும் சான்றுகள்.

அக் காலத்து எழுது கருவிகளும், எழுதும்கலை விரைவில் வளரத் தடையாய் இருந்தன. பணையோலைகளில் எழுத்தாணி கொண்டு ஒரு நூலைப் பல நாட்கள் எழுதிச் சேர்த்து, சுவடியாக்கிப் போற்றிக்காக்க வேண்டிய நிலை இருந்து வந்தது. ஒரே சுவடியைப் பலர் கூடிக் கற்றனர். ஒருவர் படிக்க மற்றவர்கள் காதால் கேட்டு அறிந்தனர். மிகுதியாக எழுதி விளக்க வேண்டியவற்றை எழுதாமல், வாயால் கூறியே விளக்கி வந்தனர். “விரிப்பின் பெருகும். விரிவஞ்சி விடுத்தாம். வல்லார் வாய்க் கேட்டுணர்க. வந்தவழிக் காண்க” என்று உரையாசிரியர்கள் இடையிடையே எழுதிச் செல்லும் வழக்கம், அவர்கள் காலத்தில் எழுதுவதில் இருந்த இடர்ப்பாடுகளை உணர்த்தும். நூல்களுக்கு உரை எழுதாமல், வாயால் விளக்கிச் செவியால் அறிந்து கல்வி கற்றுப் புலமை பெறும் வழக்கம் அக் காலத்தில் நாடெங்கும் பரவியிருந்தது.

நாலடியாரில் (அவையறிதல் என்ற அதிகாரத்தில்) சில பாடல்களில் உள்ள,

நாப்பாடம் சொல்லி நயம் உணர்வார் -312

பாடமே ஒதிப் பயன் தெரிதல் தேற்றாத
முடர் -316

கற்றதாடம் இன்றிக் கணக்காயர் பாடத்தால்
பெற்றதாம் பேதை ஓர் சூத்திரம் -34

என்ற வரிகளும், பழமொழி நானூற்றுப் பாடலில் உள்ள,

பல்காலும்
நாடுக தான் கண்ட நுட்பத்தை -195

என்ற வரியும் பழங் காலத்து மக்கள் கல்வி பயின்ற முறையை நமக்கு அறிவிக்கின்றன.

நன்னூற்பாயிரம், பாடம் சொல்லும் முறையைப் பின் வருமாறு கூறுகின்றது:

ஈதல் இயல்பே இயம்பும் காலை,
காலமும் இடமும் வாலிதின் நோக்கி,
சிறந்துழி இருந்து,தன் தெய்வம் வாழ்த்தி,
உரைக்கப் படும்பொருள் உள்ளத்து அமைத்து,
விரையான் வெகுளான் விரும்பி முகமலர்ந்து,
கொள்வோன் கொள்வகை அறிந்து,அவன் உளங்கொளக்,
கோட்டமில் மனத்தின்நூல் கொடுத்தல் என்ப.

பாடம் கேட்டும் முறை பின்வருமாறு உரைக்கப்படுகின்றது:

நூல்பயில் இயல்பே நுவலின் வழக்குஅறிதல்,
பாடம் போற்றல், கேட்டவை நினைத்தல்,
ஆசாற் சார்ந்துஅவை அமைவரக் கேட்டல்,
அம்மாண் புடையோர் தம்மொடு பயிறல்,
வினாதல் வினாயவை விடுத்தல் என்றுஇவை
கடனாக் கொளினே மடம்நனி இகக்கும்.

இவை, கேள்விச் செல்வத்திற்கு இருந்த முதன்மையை உணர்த்துகின்றன.

செவிச் செல்வம்

பழைய நூலைக் கற்றறிந்தவர் வழி வழியாகப் பிறருக்கு அந் நூலின் நுட்பங்களை எடுத்துக் கூறி வந்தனர். ஆசிரியர் தம் மாணவர்களுக்கு வாய்மொழியாகப் பழைய நூலுக்கு உரையும் விளக்கமும் கூறிவந்தார். இவ்வாறு ஒருநூல், பல தலைமுறை களைக் கடந்து வரும்போது, ஒவ்வொரு பரம்பரைக்கும் உரிய

கருத்துகளையும் விளக்கத்தையும் சேர்த்துக் கொண்டு வளர்ந்து வந்தது. வழிவழியாகப் பாடம் சொல்லச் சொல்ல நூல்களுக்குரிய விளக்கம் பெருகியது. பின்வந்தோர், முன்னோர் கருத்துடன் சிலவற்றைக் கூட்டினர்; பொருந்தாதவற்றை மறுத்தனர். ஆசிரியர்கள், பாடங் கூறியபோது தம்மாணவர்கள் எழுப்பிய ஐயங்களைப் போக்கினர்; மாணவர்கள் கேட்ட வினாக்களுக்குத் தக்க விடை கூறினர்.

இந்த நிலையில், ஆசிரியர்—மாணவர் என்ற சார்பும், தந்தை—மகன் என்ற பிணைப்பும் பெற்று, கற்ற பரம்பரையிடையே செல்வாக்கு அடைந்து உரைகள் வளர்ந்து வந்தன. ஆசிரியர் தம் மாணவர்களுக்கும், தந்தை தம் மக்களுக்கும் தாம் வழிவழியாகக் கேட்டுவந்த உரைகளை மரபு பிறழாமல் எடுத்துக் கூறி விளக்கினர். மாணவன், ஆசிரியர் ஆனான். மகன், தந்தை ஆனான். ஆனபோது முன்னோர் மொழிந்தவற்றைப் பின்னோர்க்கு அவர்கள் எடுத்துரைத்தனர். இவ்வாறு வாழையடி வாழையாக உரைகள் பரவிவந்தன. கேட்போர் நெஞ்சத்தில் நிலை பெற்று, வாய்மொழியாகப் பரவிவந்த உரைகள் பல உண்டு. புலவர்களின் நினைவாற்றலை நம்பி, செவியும் வாயும் செய்த துணையால் வாழ்ந்துவந்த உரைகள் காலப்போக்கில் ஓலைகளில் எழுதப்பட்டன. இறையனார் களவியலுரை இவ்வாறு பல தலைமுறைகள் வாய்மொழியாக வழங்கிவந்தது என்பதை அவ்வுரையே கூறுகின்றது. பின்வரும் உரைப்பகுதி, அவ்வுரை வந்த வரலாற்றை அறிவிக்கின்றது:

“மதுரை ஆலவாயிற் பெருமானடிகளால் செய்யப்பட்ட நூற்கு நக்கீரனாரால் உரைகண்டு, குமார சுவாமியால் கேட்கப் பட்டது என்க.

“இனி உரை நடந்து வந்தவற்று சொல்லுதும்:

“மதுரைக் கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரனார் தம் மகனார் கீரங் கொற்றனார்க்கு உரைத்தார்; அவர் தேனூர் கிழார்க்கு உரைத்தார்; அவர் படியங் கொற்றனார்க்கு உரைத்தார்; அவர் மணலூர் ஆசிரியர் புளியங்காய்ப் பெருஞ் சேந்தனார்க்கு உரைத்தார்; அவர் செல்லூர் ஆசிரியர் ஆண்டைப் பெருங் குமாரனார்க்கு உரைத்தார்; அவர் திருக்குன்றத்து ஆசிரியர்க்கு உரைத்தார்; அவர் மாதவனார் இள நாகனார்க்கு உரைத்தார்; அவர் முசிறி ஆசிரியர் நீலகண்டனார்க்கு உரைத்தார்.

“இங்ஙனம் வருகின்றது உரை”. இப்பகுதி, உரை வளர்ந்த வரலாற்றை விளக்கும் சிறந்த சான்றாக உள்ளது.

நாலாயிர திவ்வியப் பிரபந்தங்களுக்குத் தோன்றிய வியாக்கியானங்கள், வைணவப் பெரியோர்கள் பொது மக்களிடம், பக்திப் பாடல்களை விளக்கக்கூறி நிகழ்த்திய சொற்பொழிவுகளே ஆகும்; ஆசிரியர்-மாணாக்கர் முறையில் கூறி வந்த விரிவுரைகளே ஆகும். அவற்றைப் பின்னர் எழுதி வைத்துப் போற்றலாயினர்.

கம்பராமாயணத்திற்கு விளக்கவுரை, பல நூறு ஆண்டுகளாக வாய்மொழியாகவே வழங்கி வந்தது என்பதை விநோதரச மஞ்சரி பின்வருமாறு கூறுகின்றது:

“கம்பரையும் அவருடைய மாணக்கரையும் அடுத்துப் பல பெயர்கள் இராமாயணத்திற்குச் சம்பிரதாயமாகவும் சாதுரியமாகவும் உரை கேட்டார்கள். அப்புறம் அப் பல பெயரையும் அடுத்துப் பற்பலர் பாடங்கேட்டார்கள். இந்தப் படி, அதன் பின்பும் காலக்கிரமத்தில் அனேகர் கர்ண பரம்பரையாக இராமாயணத்திற்கு, உரைகேட்டு வந்தார்கள்.

“கொஞ்ச காலத்திற்கு முன்பு அவ்வாறு கர்ண பரம்பரையாகப் பாடங்கேட்டுக் கிரமமாய்ப் போதிக்கத் தக்க வல்லமை பெற்றிருப்பவர்கள் ஆர் ஆர் என்னில், தென் தேசத்தில் வசித்திருந்த பெத்த பெருமாள் பிள்ளை என்பவரும், சீகாழி அருணாசலக் கவிராயரும், மயிலை சீனிவாசப் பிள்ளையும், சேதுபதியின் வக்கீலாகிய சோமசுந்தரப் பிள்ளையும், தஞ்சாவூர் ஸம்ஸ்தான வித்துவான் இராமசாமி கவிராயரும், தொல்காப்பிய வரதப்ப முதலியாரும், காலேஜ் திருவேங்கடாசல முதலியாரும், திருத்தணிகைச் சரவணப் பெருமாள் கவிராயரும், புதுவைக்குறள் வேங்கடாசல உபாத்தியாயரும், காஞ்சீபுரம் அருணாசல தேசிகரின் பிதாவாகிய சண்முக கவிராயரும், திருநீர்மலைக் காளிங்கராய பிள்ளையும் மற்றும் சிற்சிலருமே.

“இக் காலத்திலும், அப்படிப்பட்ட சாமர்த்தியமுடைய சிலர் சென்னை ராஜதானி முதலான ஸ்தானங்களில் இருக்கிறார்கள்”*

வாய்மொழியின் செல்வாக்கு

வாய்மொழி வாயிலாக வளர்ந்து வந்த உரை, ஏட்டில் எழுதப்பட்ட பின்னரும் உரையாடுவது போன்ற நிலையிலேயே அமைந்தது. ஆசிரியர் பாடம் கூற, அதைக் கேட்கும் மாணவன ஐயங்களை எழுப்ப அவற்றிற்கு விடை கூறி ஆசிரியர் விளக்கும்

* விநோதரச மஞ்சரி (1966) பக். 245.

வித்துவான் அஷ்டாவதானம் வீராசாமி செட்டியார்.

முறையிலேயே. உரைகள் அமைந்தன. நேரே ஏட்டில் உரை எழுதியவர்களும் பழைய மரபைத் தம்மை அறியாமல் மேற்கொண்டனர். வாய்மொழி தன் செல்வாக்கை எழுத்திலும் நிலை நாட்டியது.

இறையனார் அகப்பொருள் உரையும், சேனாவரையர் தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரத்திற்கு எழுதிய உரையும், பேராசிரியர் திருக்கோவையாருக்கு எழுதிய உரையும், காலிங்கர் திருக்குறளுக்கு எழுதிய உரையும் ஆசிரியர் மாணவர்களுக்குப் பாடம் கூறும் வகையில் வினா விடையாக உள்ளன. மற்ற உரையாசிரியர்களின் உரையிலும் ஆங்காங்கே பல இடங்கள் இவ்வாறு அமைந்துள்ளன. பேராசிரியர், திருக்கோவையாருக்கு (285) எழுதிய உரையிலிருந்து ஓர் எடுத்துக்காட்டுக் காண்போம்:

“கட்டுவித்தியை வினவ, அவள் அறியாதாள் போலக் இக்கருமம் முடித்தற் பொருட்டு இவ்வகை சொன்னாள். என்னை? வரை பொருட்குத் தலைமகன் போக அவன் வரவு நீட்டித்தலான், இவளது ஆற்றாமையான் உண்டாகிய நோயை முருகனால் வந்தது என்று இவள் கூறலாமோ? இஃது அங்ஙனம் ஆயின், குறி என்பது அனைத்தும் பொய்யேயாம் என்பது கடா. அதற்கு விடை: குறியும் பொய்யன்று; இவளும் பொய் கூறினாள் அல்லள்; இஃது எங்ஙனம் எனின், குறிபார்க்கச் சென்றிருக்கும் பொழுதே தெய்வ முன்னிலையாகக் கொண்டு இருத்தலான், அத் தெய்வத்தின் வெளிப்பாட்டானே தலைமகனுடன் புணர்ச்சி உண்மையை அறிந்தாள். இங்ஙனம் அறிந்தாள் என்பதனை நாம் அறிந்தவாறு யாதினால் எனின், இக் களவொழுக்கம் தெய்வம் இடை நிற்ப, பான்மை வழியோடி நடக்கும் ஒழுக்கம் ஆதலானும், சிற்றம்பலத்தான் இயல்பு தெரிந்திராதே என்று இவள் சொல்லுதலானும் அறிந்தாம்.”

இப் பகுதி, வினாவிடை முறையில் — ஆசிரியர் தம் மாணவர்களுக்குப் பாடங்கூறும் வகையில் அமைந்துள்ளது. உரையாடல் வகையில் இதனை அமைப்போம்:

ஆசிரியர்: கட்டுவித்தியை வினவ, அவள் அறியாதாள் போல இக்கருமம் முடித்தற் பொருட்டு இவ்வகை சொன்னாள்.

மாணவர்: என்னை? வரை பெருட்குத் தலைமகன் போக அவன் வரவு நீட்டித்தலான் இவளது ஆற்றாமையான் உண்டாகிய நோயை முருகனால் வந்தது என்று இவள் கூறலாமோ? இஃது அங்ஙனம் ஆயின், குறி என்பது அனைத்தும் பொய்யேயாம்.

ஆசிரியர்: குறியும் பொய்யன்று; இவளும் பொய் கூறினாள் அல்லள்.

மாணவர்: அஃது எங்ஙனம்?

ஆசிரியர்: குறிபார்க்கச் சென்றிருக்கும் பொழுதே, தெய்வ முன்னிலையாகக் கொண்டு இருத்தலான், அத் தெய்வத்தின் வெளிப்பாட்டானே தலைமகனுடன் புணர்ச்சி உண்மையை அறிந்தாள்.

மாணவர்: இங்ஙனம் அறிந்தாள் என்பதனை நாம் அறிந்தவாறு யாதினால்?

ஆசிரியர்: இக் களவொழுக்கம், தெய்வம் இடை நிற்பப் பான்மை வழியேயாடி நடக்கும் ஒழுக்கம் ஆதலானும், சிற்றம்பலத்தான் இயல்பு தெரிந்திராதே என்று இவள் சொல்லுதலானும் அறிந்தாம்.

இவ்வாறு, உரையாடலாய் அமையத்தகுந்த பல பகுதிகள் இறையனார் களவியல் உரையிலும், மற்ற உரைகளிலும் உள்ளன.

உரை, கட்டுரை ஆகிய சொற்களே அவை முதலில் வாய் மொழியாக வழங்கி வந்தவை என்பதை நினைவூட்டுகின்றன. உரையாசிரியர்கள், “இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ எனின், முன்னர்க் கூறினாம், பின்னர்க் கூறுதும், எனின் அற்றன்று, நன்று சொன்னாய், அறியாது கடாயினாய், கூறுதும், என்று கூறுவாரும் உளர், வல்லார்வாய்க் கேட்டுணர்க்” என்று இடையிடையே தம் உரையில் எழுதிச் செல்லுகின்றனர். என்பது, என்க, என்றவாறு, எனப்படுவது, அறிக, கொள்க, கருதுக, கூறுக போன்ற சொற்களும் அவர்களால் ஆளப்படுகின்றன. இன்று கட்டுரை எழுதுவோரும் ஏன் என்றால், எப்படி எனில், ஏன் என்று கேட்டால், விளக்கமாகக் கூறினால் என்று எழுதிப் பழைய மரபின் செல்வாக்கை நினைவூட்டி வருகின்றனர்.

உரையின் வளர்ச்சி

வழிவழியாக நூல்களுக்கு உரைகேட்டுப் பழகியவர்களும் தொடக்கத்தில் விரிவான உரையோ விளக்கமோ எழுதவில்லை. முதன்முதலில் அருஞ்சொற்களுக்குப் பொருளும், சொற்களைக் கொண்டு கூட்டி முடிக்கும் வகையும், சில வரலாற்றுக் குறிப்பு மிகச் சுருக்கமாய் எழுதி வைத்தனர். சிலப்பதிகாரத்திற்கு முதலில் அரும்பதவுரை தோன்றியது. ஐங்குறு நூறு, பதிற்றுப் பத்துப் போன்ற பழந்தமிழ் நூல்களுக்கு முற்காலத்தில் தோன்றிய பழைய உரைகள் மிகச் சுருக்கமாக—குறிப்புரையாக உள்ளன. புறநானூற்றின் பழையவுரை பொழிப்புரையாக உள்ளது. பரிபாடலுக்குப்

பரிமேலழகர் எழுதிய உரை, சுருக்கமாகவே உள்ளது. அக் நானூற்றிற்குப் பழைய வுரை (90 பாடல்களுக்கு மட்டும்) குறிப்பு உரையாகவே உள்ளது.

குறிப்புரை எழுதியவர்களின் ஊர் பேர் தெரியவில்லை. அவர்களைப் பற்றிய வரலாறு எதுவும் தெரியவில்லை. குறிப்புரைக்குத் தந்த முதன்மையை அவற்றை இயற்றியவர் பெயருக்கும் வரலாற்றுக்கும் தரவில்லை. புகழை விரும்பாத பெயரையும் துறந்த பெரியவர்கள் அவர்கள்!

காலம் செல்லச் செல்லக் கருத்துகள் வளர்ந்தன. குறிப்புரையுடன் முன்னோர் சொல்லிவந்த விளக்கம், மேற்கோள் ஆகியவை விரிவடைந்தன. அவற்றையும் ஏட்டில் எழுதும் நோக்கம் ஏற்பட்டது. விரிவுரையும் விளக்க வுரையும் தோன்றின. எடுத்துக்காட்டும் மேற்கோள் விளக்கமும் பெருகின. இவற்றைத் திறம்படக் கூறுவோர் இரண்டொருவரே இருந்தனர். அவர்களே அவற்றை ஏட்டில் எழுதிவைத்தனர். மயிலைநாதர், உரையின் பல்வேறு வகைகளை விளக்கியுள்ளார்.

"நூலுரை, உரைவிரி எனும் இவை, ஆறு தொடர்ச்சிப் பொருள் மயங்கிய ஒரு தொடர்த் தொகை மொழி. இவை,

நூலை ஒக்கும் உரை
நூற்கு உரை
நூலது உரை
நூற்கண் உரை
நூலன்ன உரை
நூலும் உரையும்

என்றும்,

உரையை விரி
உரைக்கு விரி
உரையது விரி
உரைக்கண் விரி
உரைக்கும் விரி
உரை விரியுடையது

என்றும் வரும்" (நன்-372) - என்னும் பகுதி உரைகளை விளக்குகின்றது.

வலியவை வாழ்வுபெறல்

முன்னோர் எழுதிய குறிப்பை மேற்கொண்டு புதிய கருத்துகளை அவற்றுடன் சேர்த்துப் பின் வந்தோர் தர, வாய்ப்பு ஏற்படுவது இயற்கையே. பின் தோன்றியவர்களுக்குப் பல வேறு

உரைகளைக் காணும் வாய்ப்பு ஏற்படவே, பலரிடம் இருந்த நல்ல கருத்தைத் தொகுத்துக் காணும் ஆற்றலைப் பெற்றனர். எல்லா உரைகளிலிருந்தும் நல்லனவற்றை மேற்கொண்டு மாறுபட்ட வற்றையும் தேவையில்லாதவற்றையும் விலக்கித் தாமும் பல நல்ல கருத்தை எழுதும் வாய்ப்பு, பின் வந்தவர்க்கே கிடைத்தது. இதனால் அவர்கள் எழுதிய விளக்கவுரைகள் செல்வாக்கு எய்தின; காலங்கடந்து நின்றன; நிலைத்த வாழ்வு பெற்றன. இக் காரணங்களால் இளம்பூரணருக்குப்பின் தோன்றிய தொல் காப்பிய உரைகள் வாழ்வு பெற்றன; திருவாய்மொழிக்கு 6000 படி, 9000 படி, 24000 படி ஆகிய வியாக்கியானங்களுக்குப் பின் தோன்றிய 36000 படி ஈடு என்ற சிறப்புப் பெற்றது.

ஒன்பது உரைகளுக்குப்பின் தோன்றிய பரிமேலழகர் உரை நிலைபெற்றது. மயிலை நாதருக்கும், சங்கர நமசிவாயருக்கும் பின் தோன்றிய சிவஞான முனிவரின் நன்னூல் உரை செல்வாக்குப் பெற்றது. பல உரைகள் சிவஞான போதத்திற்குத் தோன்றியபின் எழுந்த சிவஞான பாடியம் சிறப்புப் பெற்றது.

உரைக்கு உரை

உரையாசிரியர்கள் எழுதிய உரைவிளக்கங்கள் காலப் போக்கில் விளங்காத நிலையை அடைந்தன. அதனால் உரைக்கு உரை எழுதவேண்டிய தேவை ஏற்பட்டது. அதன் விளைவாய் உரைக்கு உரை பல தோன்றின.

நாலாயிர திவ்வியப் பிரபந்த வியாக்கியானங்களுக்குப் பல அரும்பதவுரைகள் தோன்றியுள்ளன.

பரிமேலழகர் உரையை விளக்கப் பிற்காலத்தில் பல உரைவிளக்கங்கள் தோன்றின. பதினேழாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த திருமேனி இரத்தின கவிராயர், பரிமேலழகர் உரைக்கு விளக்கமாக 'நுண்பொருள் மாலை' என்ற பெயருடன் ஒரு நூலை இயற்றினார். 1869-ஆம் ஆண்டில் பரிமேலழகர் உரையை, பல விளக்கங்கள் எழுதிச் சரவணப் பெருமாள் ஐயர் பதிப்பித்தார். 1885-இல் முருகேச முதலியார் பரிமேலழகர் உரைக்கு விளக்கம் எழுதி வெளியிட்டார். பின்னர், இராமாநுசக் கவிராயர், வை. மு. சடகோப ராமாநுசாச்சாரியார், கோ. வடிவேல் செட்டியார் (1919), அரசஞ் சண்முகனார், வை. மு. கோபால கிருஷ்ணமாச்சாரியார் ஆகியோர் பரிமேலழகர் உரைக்கு விரிவுரை எழுதியுள்ளனர்.

தொல்காப்பிய உரைகளுக்கும் இத்தகைய உரை விளக்கங்கள் தோன்றியுள்ளன. தொல்காப்பியம் எழுத்து, சொல், பொருள் ஆகிய மூன்று பகுதிகளையும் பழைய உரைகளுடன் வெளியிட்ட ஈழத்து அறிஞர் கணேச ஐயர், பலவகை

விளக்கங்களை அடிக்குறிப்பிலும் பிறசேர்க்கையிலும் தந்துள்ளார். தேவநேய பாவாணர், கு. சுந்தர மூர்த்தி, பூவராகம் பிள்ளை ஆகியோர் சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தார் வெளியிட்டுள்ள தொல்காப்பிய உரைகளுக்கு விளக்கவுரைகளை எழுதியுள்ளனர். மயிலம் சிவலிங்கனார், அடிகள் ஆசிரியர் ஆகியோர் இளம்பூரணம் எழுத்ததிகாரத்திற்கு விளக்கவுரை எழுதியுள்ளனர்.

செய்யுள் வடிவ உரைகள்

உரைநடையில் மட்டுமன்றி, செய்யுள் வடிவிலும் சில உரைநூல்கள் தோன்றின. எல்லாவற்றையும் உரைநடையில் எழுதிக் கற்றுவரும் நமக்கு இது வியப்பூட்டும் செய்தியாக இருக்கலாம். ஆனால், எல்லாவற்றையும் மனப்பாடமாகக் கொண்டு கல்வி கற்றுத் தெளிந்த பழங்காலத்தவர்க்கு, செய்யுள் வடிவில் தோன்றிய உரைநூல் வியப்பினைத் தந்திராது.

டாக்டர் உ.வே. சாமிநாத ஐயர், செய்யுள் வடிவில் தோன்றிய உரைகளைப் பற்றிப் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்:

“ஒரு செய்யுள் நூலுக்கு வசனத்தில் உரை இயற்றுவதோடு செய்யுள் உருவத்திலேயே உரை இயற்றுவதும் உண்டு. இது வட மொழியில் பெருவழக்கு. தமிழ் நூல்களிலும் சிவஞான போதத்துக்குரிய உதாரண வெண்பாக்களும், சித்தியார் முதலியனவும் உரைநிலையிலேயே உள்ளன. தேவாரப் பதிகங்களில் பாசுரம் முதலிய சிலவற்றிற்குப் பெரிய புராணத்தில் சேக்கிழார் உரை விரித்துச் சொல்கின்றார். இவற்றைப் போலவே திருக்குறளுக்கும் செய்யுள் உருவத்தில் உரையுண்டு. தனியே குறளுரை என்னும் பெயர் பெறாவிட்டாலும், அவை உரைகளின் தன்மையை உடையனவே”*

அகநானூற்றுக்குப் பழங்காலத்தில், அகவற்பாக்களால் ஆன உரை ஒன்று இருந்தது. இச்செய்தியினை உரைச் சிறப்புப்பாயிரம், “இத்தொகைக்குக் கருத்து அகவலாற் பாடினான், இடையள நாட்டு மணக்குடியான் பால்வண்ண தேவனான வில்லவ தரையன்” என்று கூறுவதால் உணரலாம்.

திருக்குறளுக்குப் பல உரைகள், செய்யுள் உருவில் தோன்றின. குறட்பா ஒன்றைக்கூறி, அதன் கருத்தை விளக்க, ஏதேனும் ஒரு கதையோ வரலாறோ உதாரணம் காட்டி, பாடல் இயற்றும் வழக்கம் இலக்கிய உலகில் தோன்றியது. இத்தகைய

* திருவள்ளுவரும் திருக்குறளும் — பக்கம் 7,8.

நூல்களை 'உரை நூல்கள்' என்றே கருதவேண்டும் என்பது டாக்டர் உ.வே. சா. கொள்கையாகும்.

“இரங்கேச வெண்பா, சிவசிவ வெண்பா, தினகர வெண்பா, வடமலை வெண்பா, சோமேசர் முதுமொழி வெண்பா முதலியன திருக்குறளுக்கு உதாரணம் கூறும் நூல்கள். உரை வகைகளிலே உதாரணம் கூறுதலும் ஒன்று ஆதலின், முற்கூறிய நூல்கள் திருக்குறளின் உரை நூல்கள் என்றே கூறல் தகும்” என்று அவர் கூறுகின்றார்.¹

மேலும் சினேந்திர வெண்பா, திருமலை வெண்பா, முதுமொழி மேல்வைப்பு, திருப்பல்லாணி மாலை, திருத்தொண்டர் மாலை, வள்ளுவர் நேரிசை, முருகேசர் முதுநெறி வெண்பா, திருக்குறட்குமரேச வெண்பா ஆகிய நூல்கள் திருக்குறளுக்கு உதாரணம் கூறும் வகையில் எழுந்துள்ளன. குமர குருபரரின் நீதி நெறி விளக்கமும் திருக்குறள் கருத்தைச் சுருங்கிய வடிவில் தரும் நூல் ஆகும்.

இவையேயன்றி, பழைய விருத்த நூல் ஒன்றும் உள்ளது. அண்மைக் காலத்தில், திருக்குறள் அகவல் குட்டிக்குறள் திருக்குறள் இசைமாலை ஆகியவையும் செய்யுள் உருவில் திருக்குறளுக்கு உரை நூல்களாகத் தோன்றியுள்ளன.

15-ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில், ஆண்டிப் புலவர் நன்னூலுக்கு விருத்தப்பாவில் ஓர் உரை இயற்றினார். இவர் 'ஆசிரிய நிகண்டு' இயற்றியவர். இதனை, 'இயம்பிய நிகண்டின் உரையறி நன்னூலினொடு இரண்டுமே செய்து வைத்தான்' என்று ஆசிரிய நிகண்டின் பாயிரம் குறிப்பிடுகின்றது: 'உரையறி நன்னூல்' என்பது உரையைக் குறிக்கும். அது ஆசிரிய விருத்தத்தால் ஆனது.²

சிவஞான சித்தியாருக்கு, குருஞான சம்பந்தர் செய்யுள் வடிவில் 'ஞானாவரண விளக்கம்' என்ற பெயரில் சூத்திரக் கருத்துகளை விளக்கி எழுதினார்.

பாவேந்தர் பாரதிதாசன், குறுந்தொகைப் பாடல்கள் சிலவற்றை, இக்காலத்தவர் எளிதில் பொருள் உணர்ந்து கற்கும் வகையில் அகவற்பாக்களில் தந்துள்ளார். அவற்றைப் பாரதிதாசன் கவிதைகள் இரண்டாம் தொகுதியில் காணலாம்.

கவிஞர் கண்ணதாசன் முத்தொள்ளாயிரப் பாடல்கள் சிலவற்றிற்குச் செய்யுள் வடிவில் விளக்கம் தந்துள்ளார்.

1. திருவள்ளுவரும் திருக்குறளும் (பக்கம் 8)
2. தமிழ்ப் புலவர் வரலாறு (13-நூல்) 1956. பக்கம் 15-16.

மு.ரா. பெருமாள் முதலியார் நற்றிணை குறுந்தொகை அகநானூறு ஆகியவற்றிற்கு அகவற்பாவில் உரை எழுதியுள்ளார்.

இவையாவும் பழஞ்செய்யுட்களுக்கு இக்காலத்தவர் செய்யுள் வடிவில் எழுதிய உரைகள் ஆகும்.

நூலாசிரியரே எழுதிய உரைகள்.

ஒருவர் எழுதிய நூலுக்குப் பிறர் உரை எழுதிய மரபு போய், நூலாசிரியரே உரை எழுதும் வழக்கமும் ஏற்பட்டது. பல உரைகள் தோன்றியும், ஒரு நூல் நன்கு விளங்காமல் இருந்த நிலையைக் கண்ட நூலாசிரியர்கள் சிலர் தம் நூலுக்குத் தாமே உரை எழுதி இருக்கலாம். நூலாசிரியர் காலத்திலேயே அவர் நூல், பிறழ் உணரப்பட்டதைக் கண்டு நூலாசிரியரே உரையையும் எழுதியிருக்கலாம்.

நூலாசிரியரே உரை எழுதும் வழக்கம் வடமொழியாளரிடம் உண்டு. இதனை, “வடநூலார் தாமே பதிகமும் உரையும் செய்வார்” என்று பிரயோக விவேகம் கூறுகின்றது (காரக படலம் 3).

தமிழ் மொழியில், நூலாசிரியரே உரை எழுதும் வழக்கத்திற்குக் கால்கோள் செய்தவர் புறப்பொருள் வெண்பாமாலை இயற்றிய ஐயனாரிதனார் என்னலாம். அவர், புறப்பொருள் இலக்கணத்தைக் கூறும் சூத்திரங்கள் எழுதி, அவற்றின் கீழே துறைகளை விளக்கும் கொளுக்களை அமைத்து, ஒவ்வொரு துறையினையும் விளக்கும் வெண்பா ஒன்றையும் (மருட்பாவும் உண்டு) இயற்றியுள்ளார்; தாம் வகுத்த புறப்பொருள் இலக்கணத்திற்குத் தாமே இலக்கிய மேற்கோளையும் அமைத்துள்ளார். இவ்வாறே கி.பி. 12-ஆம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய தண்டியலங்கார ஆசிரியர், அணியிலக்கணத்திற்கு ஏற்ற உதாரணச் செய்யுள்களை இயற்றித் தம் நூலில் சேர்ந்துள்ளார். இதனை, “தண்டியாசிரியர் மூலோதாரணம் காட்டினாற்போல, யாமும் உரை எழுதியது அல்லது மூலோதாரணமும் காட்டினாம்” என்று பிரயோக விவேகம் கூறுகின்றது (பிரயோக-காரக படலம் 3).

கி.பி. 13-ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் நாற்கவிராசநம்பி ‘அகப்பொருள் விளக்கம்’ என்னும் இலக்கண நூலை இயற்றித் தாமே உரையும் எழுதினார். இச்செய்தியை அந்நூலின் சிறப்புப் பாயிரம்,

அகப்பொருள் விளக்கம் என்று அதற்கொரு நாமம்
புலப்படுத்து இருளறப் பொருள்விரித்து எழுதினன்
என்று கூறுவதால் அறியலாம்.

17-ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் வர்ழ்ந்த சுப்பிரமணிய தீட்சிதர், பிரயோக விவேகம் என்னும் இலக்கண நூலை இயற்றி, தாமே அதற்கு உரையும் எழுதினார். அவர், "வடநூலார் தாமே பதிகமும் உரையும் செய்வார். இந்நூலும் வட நூலைத் தற்பவமாகச் செய்தலான், யாமும் பதிகமும் உரையும் செய்து உதாரணமும் காட்டினாம்" என்று கூறுகின்றார் (பிரயோக, காரக படம் - 3).

இவ்வாறே, இலக்கண விளக்கம் இயற்றிய வைத்திய நாத தேசிகரும், இலக்கணக் கொத்து இயற்றிய சாமிநாத தேசிகரும் தம் நூல்களுக்குத் தாமே உரை எழுதியுள்ளனர்.

இலக்கணக் கொத்தின் ஆசிரியரான சாமிநாத தேசிகர்,

நூல்செய் தவன் அந் நூற்கு உரை எழுதுதல்
முறையோ எனிலே அறையக் கேள்நீ

என்று வினாவும் விடையுமாகத் தொடங்கித் தம் கருத்துகளை விரித்துரைக்கின்றார்:

முன்பின் பலரே! என்கண் காணத்
திருவா ரூரில் திருக்கூட் டத்தில்
தமிழுக்கு இலக்கு ஆகிய வயித்திய நாதன்
இலக்கண விளக்கம் வகுத்து உரை எழுதினன்;
அன்றியும் தென்திசை ஆழ்வார் திருநகர்
அப்பதி வாழும் சுப்பிர மணிய
வேதியன் தமிழ்ப்பிர யோக விவேகம்
உய்த்து உரை எழுதினன்; ஒன்றே பலவே!

(இலக் - 7)

என்று நூலாசிரியரே உரை எழுதியுள்ளதைக் கூறித் தாமும் அவ்வாறே செய்ததாகக் கூறுகின்றார்.

தமிழறிஞர் ரா. இராகவ ஐயங்கார், பாரி காதை என்னும் இனிய இலக்கியத்தை வெண்பாக்களால் படைத்து, அதற்குச் சிறந்ததொரு உரையும் இயற்றியுள்ளார். பாவேந்தர் பாரதிதாசன், புதிய ஆத்திசூடி ஒன்றை எழுதி அவரே அதற்கு உரையும் விளக்கமும் எழுதியுள்ளார். செகவீரபாண்டியனார் 'குமரேச வெண்பா' என்னும் நூல் இயற்றி, அதற்குத் தாமே உரையும் செய்துள்ளார்.

நூலாசிரியரே உரையையும் எழுதிவிடுவதால் உண்டாகும் நன்மை தீமைகளைச் சற்றுக் கருதுவோம்:

நூலாசிரியரே தம் கருத்தைத் தாமே இது என்று திட்ட வட்டமாக விளக்கி விடுகின்றார். பின் வருவோர் தம் கருத்தை

மாறுபடக்கொள்வாரோ, தாம் கூறியுள்ள அரிய கருத்து விளங்காமல் போய்விடுமோ என்று நூலாசிரியர் அஞ்சிய தாலேயே இவ்வாறு உரை எழுதினார். அதின், அவரது நோக்கம் நிறைவேறியது என்னலாம். இவற்றை நன்மைகள் என்று குறிப்பிடலாம்.

நூலாசிரியரே உரை எழுதிவிட்டால், கட்டி முடிந்த கட்டடம்போல், உரை வளர்ச்சி நின்றுவிடும். மற்றோர் உரை தோன்ற வாய்ப்பு இல்லை. நூலைப் படிப்பவர்களுக்கு வேறு வகையான விளக்கமோ, கருத்தோ தோன்றினாலும் அவற்றைக்கொள்ளத் தடையாக இருக்கும். காலந்தோறும் தோன்றும் புதிய கருத்திற்கு அந்நூலில் இடமில்லை என்ற எண்ணம் தோன்றும். நூலின் சிறப்பு, பாடலின் நயம், கருத்தழகு ஆகியவற்றை நூலாசிரியரே வியந்து, தம் உரையில் பாராட்டிக் கொள்வது சிறப்பாக இருக்காது. தம் புலமை மாண்பைத் தாமே பாராட்டிக்கூறும் ஆசிரியரை உலகம் எள்ளி நகைக்கும், மேலும் நூல் எழுதும் ஆசிரியர், நயங்களையும், சிறப்புகளையும் கருதிப் பாடல் இயற்றுவதில்லை.

இவற்றை எல்லாம் நோக்கும்போது, நூலாசிரியரே உரை எழுதுவதால் பயன் மிகுதியாக இல்லை என்னலாம்.

மறுப்புரை

உரையாசிரியர்கள், தமக்கு முன் உரை எழுதியவர் கூறியுள்ள வேறுபட்ட கருத்திற்கு மறுப்புரை கூறி, தம்கருத்தை நிலைநாட்டுவது வழக்கம். ஆனால், ஒரு நூலை எதிர்த்து — அதன் கொள்கையை மறுத்து — அந்நூல் இயற்றிய ஆசிரியர் கருத்தைத் தாக்கி, தமிழில் ஓர் மறுப்புரை நூல் தோன்றியது.

திருவாரூர் வைத்தியநாத தேசிகர் எழுதிய 'இலக்கண விளக்கம்' என்னும் நூலை மறுத்து, சிவஞான முனிவர் (18ஆம் நூற். இறுதி) 'இலக்கண விளக்கச் சூறாவளி' என்னும் பெயருடன் மறுப்புரை எழுதினார். விளக்கம் என்பதற்கு, விளக்கு (விளக்கு + அம்) என்பது பொருள். சூறாவளி என்பது சுழன்று வீசும் கடுங்காற்று. வைத்தியநாத தேசிகர் ஏற்றிவைத்த இலக்கண விளக்கை அணைக்க, சிவஞான முனிவர் சூறைக்காற்றை — சூறாவளியைக் கிளப்பினார். இந்த மறுப்புரை நூலை, தமிழறிஞர் சி. வை. தாமோதரம் பிள்ளை 'அநியாய கண்டனம்' என்று கூறியுள்ளார். தமிழில், ஒரு நூலை எதிர்த்து எழுதிய மறுப்புரை நூல் இஃது ஒன்றேயாகும்.

வசனம்

இராமாயணம் பாரதம் கந்தபுராணம் முதலிய புராண இதிகாசக் கதைகளைப் பொது மக்களிடையே பரப்பும் முயற்சியில் ஈடுபட்டவர்கள், பழங்கதை கூறும் வசனநூல்களை இயற்றினர். சிறிதளவு பழஞ்செய்யுள்களைக் கற்று இன்புற இயலாதவர்களும் பயனடையும் பொருட்டு, காப்பியங்களில் உள்ள செய்யுள்களின் சுருத்தைத் தொகுத்து வழங்கினர் சிலர். இத்தகைய முயற்சி 19 ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலேயே தொடங்கி இன்றும் பயனளித்து வருகின்றது.

இந்த நன்முயற்சியின் பயனாய், சிறந்த காப்பியக் கதைகள், கவிஞர்களின் செய்யுள்நலங்களோடு உரைநடையில் கிடைத்தன. பாடல்களின் சுருத்தை மாற்றாமல் - கூட்டாமல் - குறைக்காமல் கதைப் போக்கைத் தழுவிப் பொழிப்புரை ஏற்பட்டதால், பெரும்பயன் விளைந்தது. காப்பியமும் புராண இதிகாசங்களும் மக்களிடையே நன்கு பரவின. ஆர்வமிகுதியால் மூல நூல்களை - பழம் பாடல்களைக் கற்றுப் புலமை பெற்றனர். பொழிப்புரை களாகிய வசன நூல்கள், காப்பிய மாளிகைகளின் மேலே ஏறிப் பார்த்து மகிழ உதவுகின்ற ஏணிகள் ஆயின.

சங்க நூல்களாகிய எட்டுத் தொகையும் பத்துப் பாட்டும் ஒவ்வொன்றாக வெளியானபோது, யாழ்ப்பாணத்துத் தமிழறிஞர் ந. சி. கந்தையா பிள்ளை அந்நூல்களுக்கு வசனம் எழுதி, தமிழ் கற்கும் மாணவர்களுக்கு உதவி செய்தார்.

உரை எழுதாக்கொள்கை

பக்தி நூல்களுக்கு உரை எழுதுதல் கூடாது என்ற கொள்கை தமிழகத்தில் பல ஆண்டுகளாக இருந்து வந்தது. ஆழ்வார்கள் அருளிய பக்திப் பாடல்களுக்கு உரை எழுதும் முயற்சி தோன்றியபோது, அக்காலத்தில் இருந்த வைணவப் பெரியோர்கள் அம்முயற்சியைக் கண்டித்தனர்; தடுத்தனர். இருப்பினும், மக்களிடையே வைணவச் சான்றோர்கள் பக்திப் பாடல்களுக்குக் கூறி வந்த விளக்கங்களைத் தாம் கேட்டவாறே 'கால் கொம்பு சுழி ஏறாமல்' எழுதி வைத்தனர். இவ்வாறு வைணவ நூல்களுக்கு உரையும் விளக்கமும் வாய்த்து விட்டன.

சைவ சமய நூல்களுக்கு இத்தகைய முயற்சி பழங்காலத்தில் மேற்கொள்ளப்படவில்லை. கற்றறிந்த சைவப் பெரியோர்களும், "அருட்பாடல்களுக்கு நாமா உரை எழுதுவது?" என்று தயங்கி ஒதுங்கி விட்டனர். இதனால், சைவ சமயப் பக்திப் பாடல்கள் உரையின்றியே ஒதுப்பட்டு வந்தன. இருபதாம் நூற்றாண்டில்,

எல்லோரும் அருட்பாடல்களைப் படித்துப் பயன்பெற வேண்டும் என்று அறிஞர் சிலர் முயன்று உரை கண்டுள்ளனர்.

தொகுத்துக் காணுதல்

ஒரு நூலுக்கு வழங்கிய பலவேறு உரைகளையும் தொகுத்துக் காண வேண்டும் என்ற ஆர்வம் இக் காலத்தில் ஏற்பட்டுள்ளது. பலருடைய கருத்துக்களையும் ஒரே இடத்தில் காணும் வேட்கை பிறந்துள்ளது. உரை வேற்றுமைகளைக் கண்டு நல்லனவற்றையும் அல்லனவற்றையும் சீர் தூக்கும் நோக்கம் வளர்ந்து வருகிறது. செல்வாக்கு உடையவர்களின் சொல்லை அப்படியே ஏற்கும் நிலை மாறி நல்லது எது, சிறந்தது எது, பொருத்தமானது எது என்று ஆராயும் திறன் பெருகி வருகின்றது. புகழ்பெற்ற உரையாசிரியர்களின் பொருந்தாத கருத்துக்களை மறுக்கும் துணிவு தலைதூக்கியுள்ளது. யார் சொல்லுகிறார்கள் என்று பார்க்கும் நிலைமை மாறி, என்ன சொல்லுகிறார்கள் என்று நுணுகி நோக்கும் நிலை ஏற்பட்டு வருகிறது.

திறக்குறளுக்கு உள்ள பழைய உரைகளைத் தொகுத்து, உரைவளம், உரைக்கொத்து, உரை வேற்றுமை ஆகிய பயனுள்ள நூல்கள் வெளிவந்துள்ளன. நாலடியார் உரை வளம் ஒன்றும் வெளிவந்துள்ளது. தொல்காப்பிய உரைவளம் வெளிவந்துள்ளது. இவ்வாறே நன்னூல், சிவஞான போதம், சித்தியார் போன்ற நூல்களுக்கும் உரைவளம் வெளிவரவேண்டும். இப்பணியினைப் பல்கலைக் கழகங்களும் தமிழ் வளர்க்கும் நிலையங்களும் மேற்கொள்ள வேண்டும்.

புதிய முயற்சிகள்

இக்காலத்தில் பழம்பெரும் நூல்களுக்கு மிக எளிய உரைகள் எழுதி அவற்றை மக்களிடம் பரப்பும் முயற்சி நடைபெறுகிறது. இம் முயற்சி செயலாக மலர்ந்து பெரிதும் வெற்றி பெற்றுவிட்டது.

பழைய உரைகளைத் திருத்தமாக வெளியிடுதல், உரையில் வழுவள்ள இடங்களை ஆராய்ந்து உண்மை உரைகாணுதல், சிறந்த பாடம் கண்டு போற்றுதல், உரைக்கு விளக்கம் தரல், கடினமான உரைப் பகுதிக்கு எளிய நடையில் விளக்கம் எழுதுதல் போன்ற நல்ல முயற்சிகள் நடைபெறுகின்றன. மாணவர்க்கு ஏற்ற வகையில் அடிக்குறிப்பும், வினாவிடைகளும் அமைத்துத் தரல்; உரையில் வந்துள்ள நயமான பகுதி, உவமைகள், மேற்கோள், பழமொழி ஆகியவற்றைத் திரட்டித் தருதல் போன்ற பயனுள்ள பணிகளும் நடைபெற்று வருகின்றன.

தெளிய வாழ்வியல் நெருக்கடி ஆகியவற்றை நோக்கும்போது, அறிந்திருக்க வேண்டிய நெருக்கடி ஆகியவற்றை நோக்கும்போது, இக் காலத்துப் புதிய முயற்சிகள் பெரிதும் பயனுள்ளவை என்பது விளங்கும்.

2. உரையாசிரியர்கள்

காலந்தோறும் மிகப்பலர், இலக்கிய இலக்கண நூல்களைக் கற்பதில் மிகுந்த ஆர்வமுடையாராய் இருந்திருக்கின்றனர்; புலமை விருந்து நாடிப் புதுப்புது நூல்களைத் தேடி நுகர்ந்திருக்கின்றனர்; அறிதோறும் அறியாமை கண்டும் நவில் தொறும் நூல் நயத்தில் திளைத்தும் தம்மை மறந்திருக்கின்றனர்; கருத்துகளைச் சமன் செய்து சீர்தூக்கி ஆராய்ந்திருக்கின்றனர். ஆனால் அவர்களில் பலர், தம் அனுபவங்களை எழுதி வைக்கவில்லை; இலக்கியச் சுவையை வெளிப்படுத்தி நூலியற்றவில்லை; ஆராய்ச்சிக்கு வடிவம் தரவில்லை. சிலர் மட்டுமே புலமை உலகில் தமக்கு ஏற்பட்ட இன்ப அனுபவங்களை எழுதி வைத்தனர்; இலக்கியச் சுவையை வெளிப்படுத்தி நூலியற்றினர்; தம் ஆராய்ச்சிக்கு வடிவம் தந்தனர்.

இரண்டாம் வகையினரே உரையாசிரியர்கள்.

“இவ்வுலகில் முழுமை அடைந்தவர்கள் இரு வகையினர் ஆவர். உண்மையை அறிந்து பின் பிறரைப் பற்றிய சிந்தனையில்லாமல் தாம் மட்டும் அவ்வுண்மையை நுகர்ந்து கொண்டு வாளா இருப்பவர் ஒரு சாரார். அறியப் பெற்ற உண்மையைத் தாம் மட்டும் நுகர்வதில் மகிழ்வடையாமல், ‘எம்மோடு உண்மையை அனுபவிக்க வாருங்கள்’ என்று மற்றவரையும் கூவி அழைக்கும் இயல்புடையோர் இன்னொரு சாரார்” என்று இராமகிருஷ்ண பரமஹம்சர் கூறியுள்ள கருத்து இங்கே நினைவுக்கு வருகின்றது.*

உரையாசிரியர்கள், ‘யாம் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம்’ என்று உலக மக்களை அறைகூவி அழைத்துப் புலமை விருந்தளித்த நல்லவர்கள்; அறிவுச் செல்வத்தை அள்ளிச் சொரிந்த வள்ளல்கள்; கல்விக் கோயிலின் பெருவாயிலைத் திறந்துவிட்ட மேலோர்கள்.

* வாழ்க்கை விளக்கு - பக். 67, 68. டாக்டர் கு. தாமோதரன்.

பொலியக் கோத்த புலமை

இளங்கோவடிகள் (அரங்கேற்று காலையில்) - 94
யாழாசிரியரை.

பொலியக் கோத்த புலமையோன் என்று குறிப்பிடுகின்றார். 'பொலியக் கோத்த புலமை' என்னும் அழகிய தொடர், சிந்தனைக்கு விருந்தாய் அமைகின்றது.

உரையாசிரியர்கள் அனைவரும் பொலியக்கோத்த புலமையாளர்கள். அவர்கள் தம் வாழ்நாளின் முற்பகுதியை நல்ல ஆல்கள் பலவற்றைத் தேடிக்கற்பதிலும் அவற்றின் பொருளைத் தெளிவாக உணர்வதிலும் செலவிட்டுப் பெரும் புலமை பெற்ற பின், தம் வாழ்நாளின் பிற்பகுதியில், சிறந்த நூல் ஒன்றைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொண்டு அதற்கு ஒப்பற்ற உரை காண்பதில் ஈடுபட்டுத் தொண்டு புரிந்து தம் வாழ்நாளைப் பயனுள்ள முறையில் சமீபித்தனர்.

"ஒரு நூலின் சுருத்தையோ பாட்டின் பொருளையோ காண்பதற்குப் பல அறிவுக்கூறுகள் வேண்டும். இது இன்ன காலத்துத் தோன்றிய நூல் என்ற கால அறிவும், இக்காலத்து இச் சொல்லுக்கு இப் பொருள் என்ற சொல்லறிவும், இன்ன காலத்து இருந்த பழக்க வழக்கங்கள் இவை என்ற சமுதாய அறிவும், இத்தொடர் ஒடிக்கிடக்கும் முறை இது என்ற நடையறிவும், இன்ன பிறவும் இருந்தால்தான் பொருளை முரணின்றிக் காண முடியும்."

இத்தகைய பல துறை அறிவுக்கூறுகள், எல்லா உரையாசிரியர்களிடமும் உள்ளன. அவர்களின் பல்கலைப் புலமை, அகராதிக்கலையாக-இலக்கண ஆராய்ச்சியாக-இலக்கியக்கலையாக-திருத்தமான பாடங்காணும் திறனாய்வாக-சமயக் சுருத்தாக-வாய்மொழி இலக்கிய உயற்றாக-நாகரிகம் பண்பாடு பழக்க வழக்கம் ஆகியவற்றை வெளிப்படுத்தும் காலத்தின் குரலாக-போலி உரைக்கு எதிர்ப்புக் குரலாக-நாட்டு வரலாறாக வெளிப்படுகின்றது.

வானவில்

பலவகையான வண்ணங்கள் வானவில்லில் அமைந்து, காணும்போதும் களிப்பு-டுவதுபோல், உரையாசிரியர்களிடம் உள்ள பலவகையான புலமைத் திறன்கள் நம்மை வியப்பில் ஆழ்த்துகின்றன. உரையாசிரியர்களில் சிலர் நூலாசிரியராய் இருந்தனர்; கற்பிக்கும் நல்லாசிரியராய் விளங்கினர்; அறிவுக்

டாக்டர் எ. சி. மாணிக்கம் சிந்தனைக் களங்கள் (1975) பக். 313

கொடை வழங்கிய ஞான ஆசிரியராய்த் திகழ்ந்தனர்.
மகாவித்துவான் மீனாட்சி சுந்தரம் பிள்ளை சேக்கிழாரை,

நாடிய விரிநூல் சொற்றிடு திறனால்
நன் நூலா சிரியன்;
நகுபாசுர முதல் உரை செய்தலினால்
நவில் உரை யாசிரியன்;
நீடிய பரசம யக்குழி வீழ்ந்தவர்
நீப்பப் போதனைசெய்
நிலையாற் போத காசிரியன்; இவை
நிகழ்தொறும் நிகழ்தொறும்
ஆடிய ஞானத் திறன் உறலான்
ஞானா சிரியனும் நீ!*

என்று போற்றுகின்றார். சிவஞான முனிவரும் இத்தகைய
பாராட்டுதலுக்கு உரியவர்.

இருபதாம் நூற்றாண்டு உரையாசிரியர்களில் பலர்,
பதிப்பாசிரியராய் — கற்பிக்கும் நல்லாசிரியராய் — திறனாய்
வாளராய் விளங்கினர். பட்டை தீட்டிய வைரம் போல், அவர்கள்
பல வேறு திறன்களை வெளிப்படுத்தி ஒளிவீசுகின்றனர்; ஐந்து
உலோகத்தால் ஆன கலைத்திறன் வாய்ந்த சிலைகளைப் போல்
அவர்கள் பளிச்சிடுகின்றனர். ஒவ்வொரு உரையாசிரியரும்,

தமிழே, நீ ஓர்
பூக்காடு! நான் ஓர் தும்பி!

என்று வியந்து பாடிக் கொண்டே, தமிழ்ச் சோலைக்குள் புகுந்து
இலக்கியத்தேன் நுகர்ந்து, தேனைத் திரட்டித் தந்துள்ளார்.

பரஞ்சோதியார், தென்றலுக்கு அறிஞரை உவமை
கூறுகின்றார்:

பொங்கரின் நுழைந்து, வாவி
புகுந்து, பங்கயம் துழாவி,
பைங்கடி மயிலை முல்லை
மல்லிகைப் பந்தர் தாவி,
கொங்கலர் மணம்கூட் டுண்டு,
குளிர்ந்து மெல்லென்று தென்றல்
அங்கங்கே கலைகள் தேரும்
அறிவன்போல். இயங்கும் அன்றே.

எங்கெங்கே சென்றாலும், அங்கங்கே கலைகளை ஆராய்கின்ற
அறிஞரைப்போல் தென்றல், சோலைக்குள் புகுந்து தாமரைத்

* சேக்கிழார் பிள்ளைத் தமிழ் — சப்பாணிப் பருவம், 9.

தடாகத்தில் படிந்து பூப்பந்தர்தோறும் நுழைந்து தேனும் மணமும் நுகர்ந்து குளிர்ந்து மெல்லென்று வீசுவதாய்ப் பரஞ்சோதியார் பாடுகின்றார். ஒவ்வோர் உரையாசிரியரும் அங்கங்கே கலைகள் தேரும் அறிவனாய் விளங்குகின்றார்.

தமிழ்மீட்சி இயக்கம்

உரையாசிரியர்கள் தோன்றிய இடைக்காலத்தின் நிலைமையைத் தமிழறிஞர் எஸ். வையாபுரிப் பிள்ளை பின்வருமாறு கூறுகின்றார்:

“சங்க காலத் தமிழ் வழக்கு நின்றபோய் வெகுகாலமாகி விட்டது. அதன் சிறப்பியல்புகளான இனிமை தெளிவு சுருக்கம் நேர்மை முதலிய பண்புகள் யாவும் பெரும்பான்மை இலக்கியங்களின்றும் நீங்கிப் பல நூற்றாண்டுகள் கழிந்து விட்டன. இடைக்காலத் தமிழ் பிறந்து வடமொழிச் சொற்களும் வடமொழிக் காவிய மரபுகளும் தமிழிற் குடிபுகுந்தன. பலவேறு நல்லியல்புகளும் தமிழில் வந்து அமைந்தன. ஆனால் அவற்றோடு சில தீய தன்மைகளும் புகுந்துவிட்டன. சுருக்கம் நேர்மை என்ற இயல்புகள் இரண்டும் ஒழிந்து போயின; அலங்காரங்களும் ஆடம்பரங்களும் தலையோங்கிவிட்டன. வடசொற்கள் பெரும்பான்மை விரவித் தமிழ்ச் சொற்கள் சிறுகி வரத்தொடங்கின. இதனால் தமிழுக்கு இயற்கையாய் அமைந்திருந்த ஆற்றல் சிறுகலாயிற்று. நூற்பொருள் பெரும்பாலும் வடமொழிக்கு உரியனவாய் முடிந்தன. இதனால் தமிழ்க் கவிஞர்களின் புதுவது இயற்றும் ஆற்றல் தடைபட்டுப்போயிற்று.”*

இத்தகைய நெருக்கடியான நிலையை—தெளிவில்லாத காலத்தை உரையாசிரியர்கள் மாற்றிப் பழந்தமிழை மீட்டனர் என்பதைப் பிள்ளையவர்கள் கீழே உள்ளவாறு விளக்குகின்றார்கள்:

“அக்காலத்துக் கல்வியாளர். சிலர், இந் நிலைமைக்கு வருந்தினர். தமிழின் பண்டை நிலையை உன்னியுன்னி அந்நிலையைத் திரும்ப எய்துதல் கூடுமா என்று கருதலாயினர். சங்கத் தமிழின்மீதும், அதன் நன்முறையைக் கைப்பற்றிய பெருநூல்களின்மீதும் பொதுமக்கள் பற்றுக்கொண்டு கற்கும் படி செய்யவேண்டுமென்று எண்ணினர். அவற்றின் நல்லியல்புகள் தமிழில் மீண்டும் தழைக்க வேண்டுமென்று கருதினர். இந் நோக்கங்களைக்கொண்டு கல்வியில் தலைசிறந்தோர் சிலர் உழைத்து வந்தனர். சங்கத் தமிழுக்கு மீட்சியியக்கம் நிகழ்வ

* தமிழ்ச் கூடர்மணிகள் (1968) பக். 197, 198.

தாயிற்று. இம் மீட்சி யியக்கத்திற்கு ஓர் அறிகுறியாகச் சங்க இலக்கியங்களுக்கும் அவற்றோடொத்த பெருமையுடைய குறள் போன்ற பெருநூல்களுக்கும் செவ்விய உரைகள் எழுதப்பட்டன.*

இவ்வாறு உரையாசிரியர்கள் தோற்றுவித்த பழந்தமிழ் மீட்சியியக்கம் 'தமிழ்ப் பண்பாட்டுக் காப்பகம்' ஆயிற்று; தமிழ்ச் சிந்தனையின் பிறப்பிடம் ஆயிற்று; புது இலக்கியம் தோற்றுவிக்கும் மறுமலர்ச்சி இயக்கம் ஆயிற்று; உறங்கிக் கிடந்த தமிழினத்தைத் தட்டி எழுப்பும் வீர முழக்கமாயிற்று.

கி.பி. 9-ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதிக்கும் 12-ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதிக்கும் இடைப்பட்ட காலமே உரையாசிரியர்கள் காலம். இந்த முந்நூறு ஆண்டுக் காலத்தில், குறிப்பிடத்தக்க புதிய இலக்கண நூலோ அரிய இலக்கியப் படைப்போ எதுவும் தோன்றவில்லை. இக் காலத்தில் தோன்றியவை எல்லாம் உரைகளே. தொல்காப்பியம் சங்க இலக்கியம் திருக்குறள் சிலப்பதிகாரம் திருவாய்மொழி ஆகியவற்றிற்குக் குறிப்புரை எழுதினர் சிலர்; பொழிப்புரை எழுதினர் சிலர்; விளக்கவுரை எழுதினர் சிலர்; பேருரை கண்டனர் சிலர். இதனால் பழமை புதுமை பெற்றது; மறைந்த பழந்தமிழ் மீட்சி பெற்றது.

தொண்டர் திருக்கூட்டம்

உரையாசிரியர்கள், தமிழ்மொழிக்குச் செய்துள்ள தொண்டு மலையினும் மாணப் பெரிது. தமிழகம், வேற்று இனத்தவர் படை யெடுப்பால் தாக்குண்டு அதிர்ந்து, நிலைகுலைந்து, தமிழ்மக்கள் தம் பண்பாட்டை மறந்த போதெல்லாம் பழம்பெரும் இலக்கியச் செல்வங்களை எடுத்துக்காட்டி விளக்கி, தமிழ்மரபை வாழச் செய்த பெருமை உரையாசிரியர்களுக்கு உண்டு. வேற்றுமொழியும் நாகரிகமும் தமிழ்மண்ணில் புகுந்து, கால் கொண்டு தமிழ்ப்பண்பை மறக்கச் செய்த போதெல்லாம் உரையாசிரியர்கள், தமிழ்ப்பண்பை நினைவூட்டி, தமிழ் மக்களைத் தடுத்து ஆட்கொண்டனர். தமிழ்மொழியின் காலங் கடந்த வாழ்விற்கும் வெற்றிக்கும் காரணமாய் இருப்பவர்கள் உரையாசிரியர்களே. இலக்கணக் கொள்கைகளை விளக்கி மொழியை வரம்புகட்டிக் காத்தும், இலக்கியக் கருத்துக்களை விளக்கிக் காலந்தோறும் பண்பாட்டை வளர்த்தும் தமிழினத்திற்குத் தொண்டு செய்த பெருமை உரையாசிரியர்களையே சாரும்.

* தமிழ்ச்கூடர் மணிகள் - (1968) பக். 197, 198.

டாக்டர் வ. சுப. மாணிக்கம், "உரைவகை ஒரு முயற்சி, சார்பிலக்கண நூல்வகை ஒருமுயற்சி, இலக்கிய வகை ஒரு முயற்சி, இம் மூவகை முயற்சியாலும் தொன்னூல்கள் காலத்துப்பரவின; படிக்கப்பெற்றன" என்று உரையாசிரியர்களின் தமிழ்த் தொண்டை நினைவுபடுத்தியுள்ளார்.*

எழுத்தறியத் தீரும் இழிதகைமை; தீர்ந்தான்
மொழித்திறத்தின் முட்டறுப்பான் ஆகும் - மொழித்திறத்தின்
முட்டறுத்த நல்லோன் முதல்நூற் பொருள்உணர்ந்து
கட்டறுத்து வீடு பெறும்

என்று மக்களுக்கு அறிவுரை கூறி உரையாசிரியர்கள் இடை விடாது பழந்தமிழ் நூல்களைப் பரப்பி வந்தனர்.

குமரகுருபரர், பாட்டும் பாட்டின் பொருளும், பொருளால் பெறும் பயனும் தமக்கு நல்கும்படி கலைமகளை வேண்டுகின்றார்:

பாட்டும் பொருளும் பொருளால்
பொருந்தும் பயனும்என்பால்
கூட்டும் படிநின் கடைக்கண்நல்
காய்,உளம் கொண்டுதொண்டர்
தீட்டும் கலைத்தமிழ்த் தீம்பால்
அமுதம் தெளிக்கும்வண்ணம்
காட்டும்வெள் ளோதிமப் பேடே!
சகல கலாவல்லியே

(சகலகலாவல்லி மாலை -7)

என்ற பாட்டில், பாட்டிற்குரிய பெருமையை அதன் பொருள் உணர்ச்சிக்கும், பொருளால்பெறும் பயனுக்கும் அவர் அளித்துள்ளார். ஆதலின், ஒருவர் பாட்டை அறிவதோடு நில்லாமல், அதன்பொருளை அறிந்து மகிழவேண்டும்; பொருளின் பயனைப்பெற வேண்டும் என்பது விளங்குகின்றது.

இருட்டறையில் உள்ள எழில்மிக்க ஓவியத்தைக் காணக் கண்கள் மட்டும் இருந்தால் பயனில்லை. இருளைப் போக்கும் ஒளி வேண்டும். பழம் பொருட்காட்சிச் சாலையில் உள்ள பலவகையான கலைச் செல்வங்களைக் கண்டுகளிக்க அவற்றைப் பற்றிய விளக்கவுரை வேண்டும். இனிய பலாப் பழத்தைச் சுவைத்து மகிழ, அதனை முறையாக அறுத்துச் சுவை எடுத்துத் தருபவரின் உதவி வேண்டும். இவ்வாறே பழம்பெரும் இலக்கண இலக்கியச் செல்வங்களைக் கற்று மகிழ்வதற்குத் தக்க

* எந்தச் சிலம்பு, பக்கம் 77 (1964)

உரையாசிரியர்கள் வேண்டும். காட்டுவித்தால் அன்றி அவற்றைக் காண இயலாது.

'காட்டுவித்தால் ஆர் ஒருவர் காணாதாரே' என்று அப்பர் கூறி இருப்பதுபோல, அரிய பொருள்களைக் காட்டுவிப்போர் துணையின்றிக் காண முடியாது.

உரையாசிரியர் செய்யும் உதவியை,

கண்ணைக் கெடுப்பர் கனிராயர்; அக்கண்ணை

எண்ணி உரைகாரர் ஈவாரே—மண்ணுலகில்

ஆக்கு பவரோ, அழிப்பவரோ மேலாவார்?

நோக்கிநீ உண்மை நுவல்

என்ற வெண்பாவில் நயம்படக் கவிமணி உரைக்கின்றார்.

கவிஞர்கள் தம் பாடலில், 'கண்' முதலிய வேற்றுமை உருபுகளை விரிக்காமல் இருப்பர். அதனால் கற்போர் பொருள் விளங்காமல் இடர்ப்படுவர். உரையாசிரியர்கள் அவற்றை விளக்குவர். இதுவே கவிமணி பாடலின் கருத்தாகும். திருக் குறளில்,

காலத்தினாற் செய்த நன்றி

என்பதற்குப் பரிமேலழகர், "ஒருவனுக்கு இறுதி வந்த எல்லைக் கண் ஒருவன் செய்த உபகாரம்" என்றும்; காலிங்கர், "தாம் இடருறும் காலத்தின் கண் தமக்கு ஒருவர் செய்த நன்மை" என்றும் பொருள் கூறியிருப்பது இங்கே நினைவுக்கு வருகின்றது. குறளில் இல்லாத 'கண்' உருபு, உரையில் இடம்பெற்றுப் பொருள் விளக்கம் தருகின்றது.

பழம்பெரும் நூல்கள், உரையாசிரியர்களின் உதவி இன்றேல் நமக்கு விளங்காமல் போய்இருக்கும்; இலக்கியச் சுவை வெளிப்படாமல் போய் இருக்கும்; ஆழந்த விழுமிய பொருள் தோன்றாமல் போய்இருக்கும். இவ்வுண்மையை நன்கு அறிந்த பண்டிதமணி மு. கதிரேசன்செட்டியார் "நூலாசிரியரின் அரிய கருத்துக்களை எல்லாம் உரையாளர் உதவியாலேயே உலகம் உணர்ந்து இன்புறுகின்றது. பேருபகாரிகளாகிய உரையாசிரியர்களின் உதவி இல்லையாயின் பண்டை உயர் நூல்களாம் கருவூலங்களில் தொகுத்து வைத்த விலை வரம்பில்லாப் பொருள் மணிக் குவியல்களை யாம் எங்ஙனம் பெறுதல் கூடும்?" என்று வினவுகின்றார்.*

புலமைச் செல்வர்

மதிநுட்பம் நூலோடு உடையவர்
என்றும்,

பல்கேள்வித் துறைபோகிய
தொல்லாணை நல்லாசிரியர்

(பட்டின-169, 70)

என்றும் பாராட்டுதல் தகும். அவர்கள் நுண்மாண் நுழை புலம் உடையவர்கள்; ஆழ்ந்திருக்கும் கவியுளம் காண வல்லவர்கள். அவர்களின் பண்பட்ட உள்ளம், அறிவுத் திறன், கல்வி மாண்பு, விருப்புவெறுப்பு அற்ற தன்மை ஆகியவற்றை நோக்கும்போது,

.... இகலோடு

செற்றம் நீக்கிய மனத்தினர்; யாவதும்
கற்றோர் அறியா அறிவினர்; கற்றோர்க்குத்
தாம்வரம்பு ஆகிய தலைமையர்; காமமொடு
கடுஞ்சினம் கடிந்த காட்சியர்

(திருமுருகு 131-35)

என்று அவர்களைப் போற்றத் தோன்றுகிறது.

நூலாசிரியரை ஒத்த புலமை, உரையாசிரியர்களுக்கும் உண்டு.

புலம்மிக் கவரைப் புலமை தெரிதல்,
புலம்மிக் கவர்க்கே புலனாம்!

(பழமொழி 8)

என்ற மணிமொழி, உரையாசிரியர்களின் இயல்பை அறிந்து மதிப்பவர் நினைவுக்கு வரும்.

நூலாசிரியர்களின் ஆற்றலை நன்கு உணர்ந்தவர்கள் உரையாசிரியர்களே. "மிக விரைவாக ஓடிச் செல்லும் ஒரு பேரியாற்றை எதிர்த்து நீந்தி, அந் நீரோட்டத்தின் வன்மையை இற்றென உணர முற்படுவோர் போல, தாம் உரை எழுத மேற்கொண்ட சான்றோர் செய்யுட்களில் உள்ள சொற்களின் செலவை எதிர்த்து ஆராய்ந்து உண்மைப் பொருள்கண்டு உலகிற்கு உதவியவர் (உரையாசிரியர்களே) ஆவர்"¹

உரையாசிரியர்கள், பல நூல்களைக் கற்றுத் தெளிந்த பின்னர், ஏதேனும் ஒரு நூலைத் தமக்கு உரியதாகத் தேர்ந்து எடுத்துக் கொண்டு, அந்நூலில் மூழ்கினர்; வாழ்நாள் முழுதும் அதில் தோய்ந்து தம் புலமைத் திறன் முழுதும் காட்டி அந்நூலுக்கு உரை கண்டனர்; ஒன்றே செய்து, அதனையும் நன்றே

1. உரைநடைக் கோவை, பக்கம்-13, பண்டிதமணி.

செய்து இறவாப் புகழ் பெற்றனர்; மொழி உள்ளளவும் பெயரை நிலை நாட்டிச்சென்றனர்.

நூலாசிரியரின் உள்ளக் கருத்தினை நுணுகி ஆராய்ந்து, தெளிவு பெற எடுத்து எழுதும் வன்மையாளராய் உரையாசிரியர்கள் விளங்கினர்; யார் யார் எவ்வெத் துறைநூல்களில் மிகுதியான பயிற்சி பெற்றிருந்தனரோ அவரவர் அவ்வத் துறை நூல்களுக்கு உரை எழுதினர். கல்லாத மேற்கொண்டு ஒழுகாமல், கசடற வல்லதையே உலகிற்கு உணர்த்தி நின்றனர். திருக்கோவையார்,

உள்ளப் படுவன உள்ளி
உரைத்தக்க வாக்குஉரைத்து
மெல்லப் படிந்து துணி

(திருக்-87)

என்று கூறுவது போல, உரையாசிரியர்கள் நன்கு சிந்தித்து, பிறர்க்கு உரைத்து, தவறுகளை ஆராய்ந்து நீக்கி உரை எழுதினர். நூலாசிரியரின் உள்ளக் கருத்தை நன்கு அறிந்துகொள்ளப் பல நூல்களைப் பல நாட்கள் இடைவிடாது கற்றுத் தெளிந்து உரை கண்டனர்; நூல்றிவோடு உலகறிவும் பெற்றனர்; நூல் வழக்கோடு பேச்சு வழக்கையும் அறிந்தனர்; பல வேறு சமயங்களையும் கலைகளையும் கற்றுத் தெளிந்தனர்.

இடைக்காலத்தில் தோன்றிப் பேயாட்டம் ஆடிய சமயப் பூசல்களுக்கும், வேற்றுமொழி மரபுக்கும் இடந்தராமல் நடுநிலைமையோடு உரையாசிரியர்கள் உரை கண்டனர்; நூலாசிரியர் சமயம், தம் சமயத்திற்கு மாறானது எனினும் சமயக் காழ்ப்பு இன்றி, நூலாசிரியரின் சமயக் கருத்துகளை நன்கு விளக்கினர்; பிற சமயக் கருத்துக்கள் தம் கொள்கைக்கு முரணாக இருந்தபோதும், அச்சமயக் கருத்துகளைக் கூறும் நூல்களைச் சலிப்பின்றி முயன்று அறிந்து உரை எழுதினர். உரையாசிரியர் களிதம் காணப்படும் இத்தகைய நடுநிலைமையை எண்ணும் போது,

அறுவர்தம் நூலும் அறிந்துணர்வு பற்றி
மறுவரவு மாறாய நீக்கி — மறுவரவின்
மாசா ரியனா மறுதலைச்சொல் மாற்றுதலே
ஆசா ரியன தமைவு

(ஏலாதி-75)

என்ற ஏலாதிச் செய்யுள் நினைவுக்கு வருகின்றது.

தமிழ்க்காவலர்

உரையாசிரியர்களின் பணி, பழைய நூல்களுக்கு உரை கண்டதோடு நின்றுவிடவில்லை. பழைய நூல்களில் பிற்காலத்தவர் எழுதிச் சேர்த்த இடைச் செருகல்களை ஆராய்ந்து அவர்கள் நீக்கினர். எழுதியவரால் நேர்ந்த பிழைகளைக் களைந்தனர். படித்தவர் திருத்திய ஒவ்வாப் பாடங்களை ஆராய்ந்து போக்கினர்.

நூலிலுள்ள செய்யுட்களைப் பிழையின்றி மனப்பாடம் செய்வது முற்காலத்தவர் வழக்கம்.*

மூலத்தைக்கற்றுத் தேர்ந்தவர், பிறகு உரைகேட்டுப் பொருள் அறிவர். மூலம் பிழையின்றி அமையவும், ஒரு பாடலுக்கு வேறுபட்ட பாடங்கள் தோன்றாமல் இருக்கவும், பல வேறு பாடங்களில் சரியான பாடம் அறியவும் மூலம்போற்றும் பயிற்சி துணை செய்தது. உரையாசிரியர்கள், தாம் உரை எழுதும் நூலின் மூலச் செய்யுட்கள் பிழையின்றி அமையப் பெரிதும் முயன்று காத்து வந்தனர். இதனை டாக்டர் வ. சுப. மாணிக்கம் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்:

“பாடங்கள் மேலும் பெருகாமல், காலந்தோறும் புகாமல் உரையாசிரியர்கள் தடுத்துவிட்டனர். ஒரு பாடத்தை மூலத்தில் தழுவிக்கொண்டு உரை வரைவர். மாறுபாடங்கள் இருக்குமேல் உரையிடைக் காட்டுவர். நல்ல பாடங்களுக்கும் இது உரையென வரைவர். அல்ல பாடங்களாயின் இப்பாடம் சரியன்று என மறுத்து ஒதுக்குவர். இங்ஙனம் பாடம் ஒதுவாரும் உளர் என்று சிற்சில இடங்களில் சுட்டிச் செல்வர். உரையாசிரியர்கள் பண்டைத் தமிழ் நூல்களுக்குச் செய்த ஒரு பெருந்தொண்டு மூலச் செம்மையாகும்” (கம்பர்-பக்-15)

உரையாசிரியர்கள் அரிய நூல்கள் அழிந்து போகாமல் காத்து வந்தனர். பொருந்தாத உரைகள் தோன்றிப் பழைய நூலின் கருத்துக்களைப் பிழையாக விளக்கியபோது உண்மையான பொருளை விளக்கினர். ஒரு நூலுக்குப் போலி உரைகள் பல தோன்றித் தடுமாற்றத்தை உண்டாக்கிய போது பொருத்தமான உரை கூறினர்.

பரிபாடலுக்கு உரை எழுதிய பரிமேலழகர், அந்நூலில் இடைக்காலத்தில் வந்து சேர்ந்த பலவகை மாசுகளைப் போக்கி உரை கண்டதாய், உரைச் சிறப்புப்பாயிரம் கூறுகின்றது:

* படிநில் கல்வி விரும்பினோன்
பாடம் போற்றும் அதுபோல

மிகைபடு பொருளை நகைபடு புன்சொலின்
தந்திடை மடுத்த கந்திதன் பிழைப்பும்,
எழுதினர் பிழைப்பும், எழுத்துரு ஒக்கும்
பகுதியின் வந்த பாடகர் பிழைப்பும்
ஒருங்குடன் கிடந்த ஒவ்வாப் பாடம்
திருந்திய காட்சியோர் செவிமுதல் வெதுப்பலின்,

பரிமேலழகர் அவற்றைப் போக்கி நல்லதோர் உரை இயற்றிய
தாய்க் கூறுகின்றது உரை சிறப்புப் பாயிரம்.

திருக்குறளுக்குப் பரிமேலழகர்,

ஓர்உரை இன்றி ஒன்பது சென்றும்
ஐயற வாக நையுறு காலை

உரை இயற்றியதாய்க் கூறப்பட்டுள்ளது.

பரிப்பெருமாள்,

அரியவும் பெரியவும் அறிந்தோர் போல
வசையில் வள்ளுவன் வாய்மொழிப் பொருளை
இசைட்ட நுவல்வோர் இறந்த பின்னர்

திருக்குறளுக்கு உரை இயற்றியதாய் உரைச் சிறப்புப் பாயிரம்
மொழிகின்றது.

நச்சினார்க்கினியர்,

பண்டைப் பனுவல்பல இறவாது நிலவ
உரை எழுதி ஈந்தோன்

என்று பாராட்டப் பெற்றுள்ளார்.

இவற்றை எல்லாம் நோக்கும்போது பண்டை உரை
யாசிரியர்களைத் "தமிழ்நூற் காவலர்கள்" என்று போற்றத்
தோன்றுகிறது.

ஒத்தமதிப்பு

நூலாசிரியர்களுக்கு உரிய சிறப்புக்கள் யாவும் உரை
யாசிரியர்களுக்கும் உரியவையாகும். மூலநூலைப் போலவே
உரையும் சிறந்தது. உரைநூலின் சிறப்பைத் தமிழ்ப்புலவர்கள்
அடிக்கடி நினைவூட்டி, மூலநூலைப் போலவே மதிக்குமாறு
அறிவுரை கூறியுள்ளனர்.

இலக்கணக் கொத்தின் ஆசிரியரான சாமிநாத தேசிகர்,

இவ்வுரை பெருகிற்று; கருங்கிற்று;
உரையால் அறிவித்தான்;
இவ்வுரையது பெருமைக்கு ஒப்பில்லை;

(இலக்-66)

என்றும்,

உரையை எழுதினான்

(இலக்-80)

என்றும் உதாரணங்கள் கூறி, உரையின் பெருமையை நினைவூட்டியுள்ளார்.

உமாபதி சிவாசாரியர்,

வள்ளுவர்சீர் அன்பர்மொழி வாசகம்தொல் காப்பியநீம
தெள்ளுபரி மேலழகர் செய்தவுரை—ஒல்லியசீர்த்
தொண்டர் புராணம் தொகுசித்தி ஓராறும்
தண்டமிழின் மேலாம் தரம்

என்று மூலநூல்களோடு ஒத்த வரிசையில் பரிமேலழகர் உரையையும் வைத்துப் போற்றுகின்றார்.

சிவப்பிரகாசர் வெங்கைக் கோவையுள் (107).

சிந்தா மணியும் திருக்கோ வையும்எழு திக்கொளினும்
நந்தா வுரையை எழுதல்எவ் வாறு நவின்றருளே

என்று உரைகளைப் போற்றுகின்றார்.

டாக்டர். உ. வே. சாமிநாத ஐயர், “நூலாசிரியர்களைக் காட்டிலும் உரையாசிரியர்கள் பரஷையில் மிக்க பயிற்சியுள்ள வர்கள் என்பதும் மிக்க உபகாரிகள் என்பதும் ஒரு சாரார் கொள்கை” என்று கூறுகின்றார்.¹

உரைகள் - மூல நூல்கள்

தமிழிலக்கிய வரலாற்றில், இடைக்காலத்தை உரையாசிரியர்களின் காலம் என்று கூறுவதுண்டு.² டாக்டர் வ. சுப. மாணிக்கம் இக் காலத்தின் சிறப்பை, “இடைக்காலம் என்பது உரைக்காலம் அன்று; தொன்னூல்களை உரை என்னும் கயிற்றால் பிணித்த உயிர்க்காலம்” என்று குறிப்பிடுகின்றார்.²

உரையாசிரியர்கள் பழைய நூல்களின் கருத்தோடு, தம் காலத்து ஆராய்ச்சி இலக்கிய வழக்கு கொள்கை மரபு ஆகிய வற்றையும் இணைத்துத் தந்தனர். புதிய இலக்கண இலக்கிய நூல்கள் தோன்றாக்குறையை உரையாசிரியர்களின் பணி நிறைவு செய்தது. உரைகள், பின்தோன்றிய நூலாசிரியர்களுக்குக் கருத்தும் வடிவமும் தந்த மூல நூல்கள் ஆயின.

1. சங்கத் தமிழும் பிற்காலத்தமிழும் (பக். 154)

2. சிந்தனைக் களங்கள், பக். 6.

உரையாசிரியர்களைப் போற்றி உரைநயங்களில் திளைத்த புலவர்கள், உரையாசிரியர்களின் கருத்துகளைத் தாம் இயற்றிய நூல்களில் எடுத்தாண்டனர். மூலநூல்களைப் போலவே உரை நூல்களையும் மேற்கோளாகக் கொண்டனர். தொல்காப்பிய உரையாசிரியராகிய இளம்பூரணர் கூறிய பல கருத்துகளை நேமிநாதம், நன்னூல், நம்பியகப் பொருள் ஆகிய நூல்களின் ஆசிரியர்கள் தம் நூல்களில் எடுத்தாண்டுள்ளனர். பரிமேலழகர் கருத்துக்கள் சிலவற்றைச் சிவப்பிரகாசர் தம் நூல்களில் மேற் கொண்டுள்ளார்.

நூல்களை அரங்கேற்றிக் குற்றம் குறைகளை ஆராய்ந்து மதிப்பிட்டது போலவே, உரைகளையும் அரங்கேற்றிக் குற்றம் குறைகளை ஆராய்ந்து மதிப்பிடும் வழக்கம் முற்காலத்தில் இருந்தது. நச்சினார்க்கினியர் சீவகசிந்தாமணிக்கு முதன் முறை உரை எழுதிச் சமணச் சான்றோர்களிடம் காட்டியபோது அதில் குறை பல கூறி மறுத்தனர். இரண்டாம் முறையாக அவர் சமண சமய நூல்களை மிக நன்றாகப் பயின்ற பின் புதிய உரை எழுதி அச் சான்றோர்களிடம் காட்டி அவர்களின் போற்றுதலைப் பெற்றார் என்ற வரலாறு இங்கே நினைக்கத்தக்கதாகும்.

நிலையான பெயர்

ஆக்கியோர் பெயரை நூல்கள் பெற்றது போலவே, உரையாசிரியர்களின் பெயரால் உரைநூல்கள் பெயர்பெற்று வழங்குகின்றன. இளம்பூரணர் உரையை இளம்பூரணம் என்றும், நச்சினார்க்கினியர் உரையை நச்சினார்க்கினியம் என்றும், சேனாவரையர் உரையைச் சேனாவரையம் என்றும், பேராசிரியர் உரையைப் பேராசிரியம் என்றும் வழங்கும் வழக்கம் பல ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே ஏற்பட்டுள்ளது. இலக்கணக் கொத்தின் பாயிரம்,

உளங்கூர் உரையாம் இளம்பூ ரணமும்
ஆனா இயல்பின் சேனா வரையமும்
உச்சிமேற் புலவர்கொள் நச்சினார்க் கினியமும்

என்று உரைகளை உரையாசிரியர்களின் பெயராலேயே குறிப்பிடுகின்றது.

நீலகேசி என்னும் சைன நூலுக்கு உரை எழுதியவர் சமய திவாகர வாமன முனிவர் என்பவர். நீலகேசி உரை, உரையாசிரியரின் பெயரோடு, 'நீலகேசி விருத்தி சமய திவாகரம்' என்று வழங்குகின்றது.

நூலாசிரியருக்கு உள்ள சிறப்புகள் யாவும் உரையாசிரியருக்கும் உண்டு என்பதற்கு இவை தக்க சான்றுகளாகும்.

நக்கீரர் கடிலர் புகழேந்தி முதலிய புலவர்களின் பெயரைத் தழுவிப் பற்றுடையோர், தம் மக்களுக்கு இட்டு வழங்கியதைப் போலவே, உரையாசிரியர்களின் பெயரை மக்களுக்கு இட்டு மகிழ்ந்தவர் உண்டு. திருமணம் செல்வக் கேசவராய முதலியார் (1864-1921) தம் மக்கள் மூவர்க்கும் முறையே பரிமேலழகன் நச்சினார்க்கினியன் சேனாவரையன் என்று உரையாசிரியர்களின் பெயரை இட்டார். இன்றும் பலர், இவ்வழக்கத்தை மேற்கொண்டுள்ளனர்.

வான்புகழ்

சேக்கிழார் தம் நூலை, 'உலகெலாம்' என்று தொடங்கி 'உலகெலாம்' என்று முடித்தவர். நூலின் இறுதிப் பாடலில், "கற்பவர்க்கு என்றும் இன்பம் பெருகவும், கற்பவர் உள்ளம் ஒரு பொருளையே காதலித்து ஒங்கிடவும் சிவனடியார்களின் புகழ் (மிக்க வரலாறு), உலகெலாம் பரவி எங்கும் நிலை பெற்றது" என்று பாடியுள்ளார்:

என்றும் இன்பம் பெருகும் இயல்பினால்
ஒன்று காதலித்து உள்ளமும் ஒங்கிட
மன்று ளார் அடி யாரவர் வான்புகழ்
நின்றது எங்கும் நிலவி உலகெலாம்.

இலக்கிய உலகில் மிகச் சிறந்து விளங்குகின்ற இப் பாடலின் கருத்து, உரையாசிரியர்களுக்கும் பொருந்தும், இதில் உள்ள,

மன்று ளார் அடி யாரவர் வான்புகழ்

என்ற அடிக்கு ஈடாக,

இந்த மிழ்உரை யாசிரி யர்புகழ்

என்று, ஓர் அடியை இயற்றிச் சேர்த்துப் பாடலை அமைத்தால், அது உரையாசிரியர்கள் புகழை விளக்குகின்ற இனிய பாடலாக இருக்கும்.

3. உரையின் வகைகள்

இலக்கியம் பல தோன்றியபின், அவற்றின் இயல்புகளை ஆராய்ந்து கூறும் இலக்கணம் தோன்றுகிறது.

எள்ளினுள் எண்ணெய் எடுப்பது போல

இலக்கியத் தினின்றும் எடுபடும் இலக்கணம்

என்பது ஆராய்ந்து கூறிய உண்மையாகும்.

அடி மரத்திலிருந்து கிளையும், கிளையிலிருந்து கவையும், கவையிலிருந்து கொம்பும் பிரிந்து வளர்ந்து நிற்பதுபோல நூலுக்குத் தோன்றிய உரை, விளக்கம், விரிவு ஆகியவை ஒன்றிலிருந்து ஒன்று பிரிந்து காலப் போக்கில் பெருகி வளர்ந்து வந்தன. உரைகளின் பல்வேறு வகைகளையும் அவற்றின் இயல்புகளையும் ஆராய்ந்து அறிந்த புலவர்கள், அவற்றிற்கு இலக்கணம் வகுத்தனர். உரையின் இலக்கணத்தை உரையாசிரியர்களே கூறினர். உரைத்திறம் உணர்த்துதலும் உரையின் இயல்புகளுள் ஒன்றானது.

வயிர ஊசியும், மயன்வினை இரும்பும்
செயிரறு பொன்னைச் செம்மைசெய் ஆணியும்
தமக்கமை கருவியும் தாம்ஆம்; அவைபோல்
உரைத்திறம் உணர்த்தலும் உரையது தொழிலே

என்ற பாடல் இங்கே நினைக்கத்தக்கதாகும்.

பாயிரம்

நூலுக்கு உரை எழுதத் தொடங்குமுன், உரையாசிரியர்கள் நூலைப்பற்றிய பொதுவான செய்திகளைத் தொகுத்துக் கூறினர். நூல் உரைக்கும் ஆசிரியன் இயல்பு, நூல்கேட்கும் மாணாக்கன் தகுதி, பாடம் சொல்லும் முறை, பாடம் கேட்கும் முறை ஆகியவற்றையும், நூலின் வரலாறு, ஆசிரியர் வரலாறு ஆகியவற்றையும் விளக்கமாகக் கூறியபின் நூலுக்கு உரை எழுதத் தொடங்கினர். இவற்றோடு உரையின் வகைகளையும் அவற்றின் இயல்புகளையும் விளக்கினர். தம் கருத்துகளைச் சூத்திரங்களாக இயற்றி உரையின் இடையில் தாமே சேர்த்து வழங்கினர். உரையாசிரியர்கள் இயற்றியவை உரைச் சூத்திரங்கள் எனப்பட்டன. நூலுக்கு உரை எழுதத் தொடங்குமுன், உரையாசிரியர்கள் எழுதிய பொது விளக்கம் பாயிரம் என்று பெயர் பெற்றது. பின்னர்ப் பாயிரம் பலவகையாய் விரிவடைந்தது. இறையனார் களவியல் உரையே, பாயிரம் எவ்வாறு அமைய வேண்டும் என்று பிற்காலத்தவர்க்கு வழி காட்டியது.

பாயிர வகை

பாயிரம் பொது, சிறப்பு என இரண்டாய்த் தொடக்கத்தில் இருந்தது. பின் சிறப்புப் பாயிரம், தற்சிறப்புப் பாயிரம் நூற் சிறப்புப் பாயிரம் என இரண்டாயிற்று. உரையாசிரியர்கள் நூலுக்குமுன், எழுதிய முகவுரை உரைப் பாயிரம் என்றும், உரையாசிரியர்களையும் உரைகளையும் சிறப்பிக்கும் பாயிரம் உரைச் சிறப்புப் பாயிரம் என்றும் வழங்கின. நூல் கூறும்

பொருளைத் திரட்டிக் கூறுவது, நூற்பாயிரம் அல்லது பதிகம் என்றும் வழங்கலாயிற்று.¹

இவற்றின் விளக்கத்தை இறையனார் களவியல் உரை, தொல்காப்பிய இளம்பூரணர் உரை, யாப்பருங்கல விருத்தியுரை ஆகியவற்றின் பாயிரப் பகுதிகளில் கண்டு மகிழலாம்.

உரையாசிரியர்கள், பாயிரத்தில் இயற்றிச் சேர்த்த உரைக் குத்திரங்கள் பலவாகும். அவை நாளடைவில் இயற்றியவர் பெயர் அறியாத வகையில் ஒன்று தொகுக்கப்பட்டு நன்னூலில் பொதுப் பாயிரமாக உருவெடுத்தன. நன்னூல் பொதுப்பாயிரச் செய்யுள்களில் பல, பிற உரையாசிரியர்கள் இயற்றியவை; மேற்கோளாக எடுத்தாளப் பட்டவை; நன்னூலின் பொதுப் பாயிரம் பவணந்தி முனிவர் இயற்றியது என்று என்பதற்குத் தக்க சான்றுகள் கூறி அறிஞர்கள் தெளிவுபடுத்தியுள்ளனர்.²

பிற்கால உரையாசிரியர்கள், தாம் இயற்றிய பொதுப் பாயிரத்தில் கூறிய செய்திகள், தொல்காப்பிய மரபியலில் கூறப் பட்டுள்ளன. மரபியல் தொல்காப்பியத்தின் இறுதியியல். இதனுள் தொல்காப்பியர், சொற்கள் தொன்று தொட்டு வழங்கிவரும் மரபினைக் கூறுகின்றார். இளமைப் பெயர், ஆண்பாற் பெயர், பெண்பாற் பெயர் இவற்றிற்குரிய மரபுகளைக் கூறிய பின், மரம் புல் ஆகியவற்றின் உறுப்புகளுக்குரிய பெயர்களின் மரபைக் கூறி விளக்குகின்றார். மரபியல் என்பதற்குப் பொருத்தமாக இவற்றின் மரபுகளைக் கூறுகின்றார் எனலாம். ஆனால் நூலின் வகைகள், உரையின் வகைகள் ஆகியவற்றைக் கூறும் குத்திரங்கள் மரபியலின் இறுதியில் இடம் பெறுவது பொருந்தாது என்று ஆராய்ச்சியாளர்கள் கருதுகின்றனர். அவை, பிற்காலத்தில் எழுந்த இடைச் செருகல்களோ என்று ஐயுறுகின்றனர். அவர்கள் அவ்வாறு எண்ணுதற்குரிய காரணங்களைக் கூறியுள்ளனர்.

1. "செய்யுளியலுள் நூலைப்பற்றியும் அதன் பகுதிகளாகிய குத்திரம், ஓத்து, படலம் என்பவற்றைப் பற்றியும் உரைவகை நடையைப் பற்றியும் விளக்கிய ஆசிரியர், மீண்டும் அவற்றின் இயல்பினை ஈண்டுக் கூறுதல்", கூறியது கூறலாம்.

2. இப்பொருள்பற்றிச் செய்யுளியலில் அமைத்த குத்திரங்களையும் இவ்வியலில் உள்ள குத்திரங்களையும் ஒப்பவைத்து நோக்குங்கால், இவ்விருவகைச் குத்திரங்களும்

1. Journal of the Annamalai University Vol. XII. பக்கம் 140-144 டாக்டர் வ.கப. மாணிக்கம்.

2. தொல்காப்பியம் - க. வெள்ளைவாரணன், பக். 306.

சொல் நடையாலும் பொருள் அமைப்பாலும் தம்முள் வேறுபாடு உடையவாதல் நன்கு புலனாகும்.

3. நூன்மரபு பற்றிய இச்சூத்திரங்கள், தொல்காப்பியனார் காலத்திற்குப் பின்பு இயற்றப் பெற்று வழங்கியவை, பிற்காலத் தவரால் எல்லா நூற்கும் உரிய பொதுப்பாயிர மரபாக இந்நூலின் இறுதியில் சேர்க்கப்பட்டிருத்தல் வேண்டும்.

4. பின்வந்த உரையாசிரியர்கள் இச்சூத்திரங்களையும் தொல்காப்பியனார் வாய்மொழி எனவே கொண்டு எழுத நேர்ந்ததையும் எண்ணுதற்கு இடமுளது.”¹

உரை வகை

தொல்காப்பியர் செய்யுளியலில்,

நூல்எனப் படுவது நுவலும் காலை
முதலும் முடிவும் மாறுகோள் இன்றித்
தொகையினும் வகையினும் பொருண்மை காட்டி
உள்நின்று அகன்ற உரையொடு புணர்ந்து
நுண்ணிதின் விளக்கல் அதுவதன் பண்பே,

(செய். 159)

என்று கூறுகின்றார். “உள் நின்று அகன்ற உரை” என்று கூறி இருப்பது உற்று நோக்கத் தக்கது. செய்யுளியலில் ‘அகன்ற உரை’ என்று கூறினரே அன்றி உரையின் வகைகளைக் கூறவில்லை. ஆனால் மரபியலில் உள்ள சூத்திரங்கள் உரையினைக் காண்டிகை, உரை என இரண்டாகக் கூறி விளக்குகின்றன. உரை என்ற சொல், விருத்தி என்ற பொருளில் ஆளப்பட்டுள்ளது.

பழிப்பில் சூத்திரம் பட்ட பண்பிற்
கரப்பின்றி முடிவது காண்டிகை யாகும்

(மர. 102)

விட்டகல் வின்றி விரிவொடு பொருந்திச்
கட்டின சூத்திரம் முடித்தற் பொருட்டா
ஏது நடையினும் எடுத்துக் காட்டினும்
மேவாங்கு அமைந்த மெய்ந்நெறித் ததுவே

(மர 104)

என்ற சூத்திரங்கள் இரண்டும் காண்டிகை உரையின் இயல்பினைக் கூறுகின்றன.

1. தொல்காப்பியம் - க. வெள்ளைவாரணன், பக். 305.

சூத்திரத்து உட்பொருள் அன்றியும் யாப்புற
இன்றி யமையாது இயைபவை எல்லாம்
ஒன்ற உரைப்பது உரைஎனப் படுமே.

(மர. 105)

மறுதலைக் கடாஅ மாற்றமும் உடைத்தாய்த்
தன்னூ லானும் முடிந்தநூ லானும்
ஐயமும் மருட்கையும் செவ்விதின் நீக்கித்
தெற்றென ஒருபொருள் ஒற்றுமை கொளிஇத்
துணிவோடு நின்றல் என்மனார் புலவர்.

(மர. 106)

- இவை (விருத்தி) உரை பற்றியவை:

இச்சூத்திரங்கள் நான்கிற்கும் பேராசிரியர் எழுதியுள்ள
விளக்கம் படித்து இன்புறத் தக்கதாகும்.

இறையனார் களவியலுரை, உரை நான்கு வகைப்படும்
என்று கூறுகின்றது:

“சூத்திரம் உரைக்கின் அது நான்கு வகையான்
உரைக்கப்படும்: கருத்துரைத்து, கண்ணழித்து, பொழிப்புத் திரட்டி
அகலம் கூறல் என”.

நம்பியகப்பொருள் உரை நான்கு வகை உரைகளின்
தன்மையையும் பின்வருமாறு விளக்குகின்றது:

“பொருளுரை நான்கு வகைப்படும்: கருத்து உரைத்தலும்,
கண்ணழித்து உரைத்தலும், பொழிப்புத் திரட்டலும், அகலங்
கூறலும் என.

“அவற்றுள் கருத்து உரைத்தலாவது, சூத்திரத்தின் உட்கோள்
உரைத்தல்.

“கண்ணழித்தலாவது, சூத்திரத்துள் சொற்றோறும் பொருள்
உரைத்தல்.

“பொழிப்புத் திரட்டலாவது, சூத்திரப் பொருளை எல்லாம்
தொகுத்து உரைத்தல்.

“அகலங் கூறலாவது, சூத்திரப் பொருளைத் தூய்மை
செய்தற்குக் கடாவும் விடையும் உள்ளாறுத்து விரித்து உரைத்தல்”.

நாலடியார், ஒரு நூலுக்குச் சிறந்தவுரை எவ்வாறு
அமைந்திருக்கவேண்டும் என்பதை,

பொழிப்பு அகலம் நுட்பம்நூல் எச்சம்என்று ஆற்றக்
கொழித்து அகலம் காட்டாதார் சொற்கள் — பழிப்பில்

நிரைஆமா சேக்கும் நெடுங்குன்ற நாட!
உரைஆமோ நூலிற்கு நன்று

(நூலடி. 319)

என்று கூறுகின்றது. இச் செய்யுளுக்குப் பழைய வுரையா சிரியராகிய பதுமனார், "திரண்ட பொருளைச் சொல்லலும் விரித்து உரைத்தலும், கடாவும் விடையுமாகச் சொல்லுதலும், இலேசானே பொருளை உரைத்தலும், எச்சவும்மைகளால் எஞ்சிய பொருளை உரைத்தலும் ஆகிய இந் நான்கு வகையானும் ஆராய்ந்து, விரிவான பொருளைக் காட்ட மாட்டாதார் சொற்கள், காட்டுப் பசுக்கள் நிரை நிரையாகத் தங்கும் உயர்ந்த மலை நாடனே! நூலிற்குப் பழிப்பில்லாத நல்ல உரையாமோ என்றவாறு" என்று பொருள் கூறுகின்றார்.

நீதி நூலாகிய நாலடியார், ஒரு நூலிற்கு அமைய வேண்டிய உரையின் சிறப்பியல்புகளைக் கூறுவது வியப்பாக உள்ளது. உரையின் பல்வேறு இயல்புகளைப் பொதுவாக எல்லோரும் அறிந்திருந்தனர்; சிந்தித்து வந்தனர் என்று கருத நாலடியார் இடந்தருகின்றது.

நன்னூலின் பொதுப்பாயிரம் உரையின் பொது இலக்கணத்தைப் பின் வருமாறு கூறுகின்றது:

பாடம் கருத்தே சொல்வகை சொற்பொருள்
தொகுத்துரை உதாரணம் வினாவிடை விசேடம்
விரிவு அதிகாரம் துணிவு பயனோடு
ஆசிரிய வசனம் என்று ஈரேழ் உரையே.

(பொதுப்-20)

இச் சூத்திரத்திற்கு மயிலைநாதர் பின்வருமாறு பொருள் கூறுகின்றார்: "பாடம் சொல்லலும், கருத்துரைத்தலும், சொல் வகுத்தலும், சொற்பொருள் உரைத்தலும், பொழிப்புரைத்தலும், உதாரணம் காட்டலும், வினாத் தோற்றலும், விடை கொடுத்தலும், விசேடம் காட்டலும், விரிவு காட்டலும், அதிகார வரவு காட்டலும், துணிவு கூறலும், பயனோடு படுத்தலும், ஆசிரிய வசனம் காட்டலும் என்னும் இப்பதினான்கு பகுதியானும் உரைக்கப்படும் சூத்திரப் பொருள்"

இவற்றுள் சிலவற்றைச் சங்கர நமசிவாயர் விளக்குகின்றார். அவர் விளக்கம் பின்வருமாறு:

"இவற்றுள், விசேடமாவது - சூத்திரத்து உட்பொருளன்றி ஆண்டைக்கு வேண்டுவன தந்து உரைத்தல்.

விரிவாவது—வேற்றுமை முதலிய தொக்கு நிற்பனவற்றை விரிக்க வேண்டுழி விரித்து உரைத்தல்.

அதிகாரமாவது—எடுத்துக்கொண்ட அதிகாரம் இது வாதலின், இச் சூத்திரத்து அதிகரித்த பொருள் இது என அவ்வதிகாரத்தோடு பொருந்த உரைக்க வேண்டுழி உரைத்தல்.

துணிவானது-ஐயுறக் கிடந்துழி இதற்கு இதுவே பொருள் என உரைத்தல்.

ஏனை, பொருள் விளங்கிக் கிடந்தன”

மேலே காட்டிய 'பாடம் கருத்தே' என்ற சூத்திரவுரையின் கீழ் மயிலைநாதர் உரையின் வேறு வகைகளைத் தொகுத்துக் கூறுகின்றார். அவர் உரை பின்வருமாறு:

1. “தொகுத்துக் கண்ணழித்தல், விரித்துக் கொணர்ந்து உரைத்தல் என்னும் இரு கூறும்;

2. பொழிப்பு, அகலம், நுட்பம் என்னும் மூவகையும்;

3. எடுத்துக் கோடல், பதங் காட்டல், பதம் விரித்தல், பதப்பொருள் உரைத்தல், வினாதல், விடுத்தல் என்னும் அறுகூறும்;

4. பொழிப்பு, அகலம், நுட்பம், நூல்எச்சம், பதப் பொருள் உரைத்தல், ஏற்புழிக் கோடல், எண்ணல் என்னும் ஏழும்;

5. சொல்லே, சொல்வகை, சொற் பொருள், சோதனை, மறை நிலை, இலேசு, எச்சம், நோக்கே, துணியே, கருத்தே செலுத்தல் என்று ஈரைந்து கிளவியும் நெறிப்பட வருவது பனுவல் உரையே என்னும் இப்பத்தும்;

6. சூத்திரம் தோற்றல், சொல் வகுத்தல், சொற் பொருள் உரைத்தல், வினாதல், விடுத்தல், விசேடங் காட்டல், உதாரணங் காட்டல், ஆசிரிய வசனங் காட்டல், அதிகார வரவு காட்டல், தொகுத்து முடித்தல், விரித்துக் காட்டல், துணிவு கூறல், பயனோடு புணர்த்தல் என்னும் இப் பதின் முப்பகுதியுமான - இம்மத விகற்பம் எல்லாம் இப் பதினான்கினுள்ளே ('பாடம் கருத்தே' என்னும் சூத்திரத்தில் கூறப்பட்டவை) அடங்கும் எனக் கொள்க.”

மயிலைநாதர் மேலே ஆறாவதாகக் கூறிய சூத்திரம் தோற்றல், சொல் வகுத்தல் முதலிய பதின்மூன்றினோடு கருத் துரைத்தல் என்ற ஒன்றைக்கூட்டி உரை பதினான்கு வகைப்படும் என்று வீரசோழியம் கூறுகின்றது (வீர-178).

யாப்பருங்கல விருத்தியுரை உரையின் வகைகளை,

முத்திறத் தானும், மூவிரு விகற்பினும்,
பத்து விதத்தானும், பதின்மூன்று திறத்தானும்,
ஏழுவகை யானும், இரண்டு கூற்றானும்,
வழுவநனி நீங்க, மாண்பொடும், மதத்தொடும்
யாப்புறுத்து உரைப்பது சூத்திர வுரையே

என்று உரைக்கின்றது. பின்னர், முத்திரம் மூவிரு விகற்பம் முதலியவற்றை மயிலைநாதர் விளக்கியது போல, விளக்கிக் செல்லுகின்றது. வழு என்பது குன்றக் கூறல் முதலியபத்துக் குற்றம் என்றும், மாண்பு என்பது கருங்கச் சொல்லல் முதலிய பத்து அழகு என்றும், மதம் என்பது உடன்படல் மறுத்தல் முதலிய ஏழுவகை என்றும் யாப்பருங்கல விருத்தியுரை விளக்குகின்றது.

நன்னூலின் பாயிரத்தில் உள்ள இரு சூத்திரங்கள், காண்டிகையுரை விருத்தியுரை என்பனவற்றை விளக்குகின்றன.

கருத்துப் பதப்பொருள் காட்டு மூன்றினும்
அவற்றொடு வினாவிடை ஆக்க லானும்
சூத்திரத்து உட்பொருள் தோற்றுவ காண்டிகை

(பொதுப்பாயிரம்-21)

என்பது காண்டிகை யுரையை விளக்கும் சூத்திரம்.

சூத்திரத்து உட்பொருள் அன்றியும் ஆண்டைக்கு
இன்றி யமையா யாவையும் விளங்கத்
தன்னுரை யானும் பிறநூ லானும்
ஐயம் அகலஐங் காண்டிகை உறுப்பொடு
மெய்யினை எஞ்சாது இசைப்பது விருத்தி

(பொதுப்பாயிரம்-22)

என்பது விருத்தியுரையின் இலக்கணம் கூறும் சூத்திரம்.

பலவேறு நூலாசிரியர்களும் உரையாசிரியர்களும் உரையின் வகைகளைப் பற்றிக் கூறியுள்ள விளக்கங்கள் நமக்கு மலைப்பைத் தரலாம்; மிகுதியானவை என்று எண்ணத் தூண்டலாம். ஆனால் உரை செய்யும் முயற்சியில் மிகுதியாக ஈடுபட்டுப் பெரிதும் உழைத்தவர்கள், நுணுகி நுணுகிச் செய்த ஒப்பற்ற கலைக் கருவூலமே உரை நூல்கள் என்ற எண்ணத்தையும் அவை உண்டாக்காமல் இல்லை.

2.7.

4. உரை செய்யும் உதவி

இலக்கிய வரலாற்றில் உரைகளுக்கு மிக உயர்ந்த இடமுண்டு. தமிழ்மொழி வளர்ச்சிக்கும், இலக்கணஇலக்கியப் பயிற்சிக்கும் உரைகள் பேருதவி புரிந்திருக்கின்றன. உரைகள் தோன்றியது நமது நற்பேறேயாகும். அவை தோன்றி இராவிடில், பழம்பெரும் இலக்கண இலக்கியச்செல்வங்கள் அழியாமல் இருந்திருப்பினும் விளங்காமல் இருந்திருக்கும்; இருளடர்ந்து உள்ளே நுழையாதபடி வாயில்கள் இறுக மூடி மண்மேடிட்டு முட்செடி கொடிகள் முளைத்துக் கொடிய நச்சுயிர்கள் வாழ்கின்ற பழங்கோட்டைக்குள் அகப்பட்டுக்கொண்ட பொற்குவியல்போல் பயனற்றுப் போயிருக்கும்.

ஆங்கிலப் புலமைச் செல்வியும் ஆய்வாளரும் ஆகிய ரிஸ் டேவிட்ஸ் (Mrs Rhys Davids) என்னும் அம்மையார், "இந்திய நாட்டில் உள்ள பௌத்த சமய நூல்கள், இக் காலத்தவர் படித்து இன்புறுதற்கு ஏற்ற உரை விளக்கங்கள் இல்லாத காரணத்தால் விளங்காமல் இருக்கின்றனவே!" என்ற ஏக்கத்தால் பின் வருமாறு துன்பக்குரல் எழுப்புகின்றார்:

"அந்நியர் செல்ல முடியாத இருளடர்ந்த குகைமடம் போன்றுள்ளன இந் நூல்கள். இவைபற்றிய பரம்பரை வரலாறு, எங்கும் சுவர்வைத்து மூடப்பட்டுள்ளன. பண்டைக்காலம் தன்னளவில் நில்லாது, நிகழ் காலத்தையும் எதிர் காலத்தையும் அடக்கி ஆட்சி புரிகின்றது. இவற்றை எல்லாம் நோக்கும்போது, நன்றாகத் திருவலகிட்டுச் சுத்தம் பண்ணி, அலங்கரித்துள்ள ஓர் அறை, பலகணிகள் எல்லாம் நன்றாக அடைக்கப்பட்டுத் திரையிட்டு உதய திசை சிறிதும் புலப்படக்கூடாத வண்ணம் அமைந்துள்ளது போல் தோன்றுகிறது"*

இத்தகைய ஏக்கமும் துன்பமும் நமக்குச் சித்தர் பாடல் களைக் கற்கும்போது ஏற்படுகின்றன; மருத்துவ நூல்களைக் காணும்போது எழுகின்றன; உரையில்லா நூல்களை நோக்கும் போதெல்லாம் உண்டாகின்றன.

பலவகைப் பயன்கள்

தமிழ் மொழியும் இலக்கியமும் உரையாசிரியர்கள் இயற்றிய உரைகளால் செழித்து வளர்ந்து வந்துள்ளன. இன்றும் புதுப்புது வகையாய்ச் சிந்திக்கும் ஆராய்ச்சியாளர்களுக்கு உரைகள் பெரிதும் துணைசெய்து வருகின்றன. மொழியியல் ஆராய்ச்சு

* இலக்கிய உதயம் II (1963) பக். 235 எஸ். வையாபுரிப் பிள்ளை.

சிக்கும், இலக்கியத் திறனாய்வுக்கும் உரைகள் செய்துவரும் உதவியைப் பின்வருமாறு வகைப்படுத்திக் கூறலாம்:

1. உரையாசிரியர்கள், தாம் கற்றுத் தேர்ந்து பெற்ற புலமைச் செல்வத்தை எல்லாம் தம் உரைகளில் கொட்டி நிரப்புரவதால் நாம் அறிவுக் களஞ்சியத்தினுள் எளிதில் புகுந்து இன்புற முடிகிறது.
2. சில பாடல்களுக்கு உரையாசிரியர்கள் மிகவிரிவான உரையும் நயமிக்க விளக்கமும் எழுதியிருப்பதால் அவை இலக்கியப் பயிற்சிக்கு வழிகாட்டியாய் அமைகின்றன. விளங்காமல் இருந்த-ஐயத்திற்கு இடமாக இருந்த எத்தனையோ செய்திகள் வெளிப்படுகின்றன.
3. காலந்தோறும் வளர்ந்து வந்துள்ள தமிழ் உரைநடையின் இயல்பு, தனித்தன்மை ஆகியவற்றை உரை கொண்டே நாம் அறிய முடிகின்றது.
4. தமிழ் மொழியின் அமைப்பு, காலந்தோறும் எவ்வாறு மாறுதல் அடைந்து வந்துள்ளது என்பதையும், தமிழ் மக்களின் வாழ்க்கைநிலை, அரசியல்மாறுதல், பழக்கவழக்கம் ஆகியவற்றையும் உரைகள் உணர்த்துகின்றன.
5. கிடைத்தற்கரிய - இலக்கியச் சுவை மிகுந்த தனிப் பாடல்களைத் திரட்டி உரைகளே நமக்கு உதவுகின்றன.
6. ஏடுகளில் இருந்த பழைய நூல்களைப் பதிப்பித்தவர்களுக்கு, மூலத்தை அறிய உரைகளே துணைபுரிந்து வந்தன. "உரையைக் கொண்டு மூலத்தையும், மூலத்தைக் கொண்டு உரையையும் பல சமயங்களில் அறிந்துகொண்டதுண்டு".*
7. உரையாசிரியர்கள் மேற்கோளாகத் தரும் பாடல்கள், மூல நூல்களில் ஏற்படும் ஐயத்தைப் போக்கவும் நல்ல பாட வேறுபாடு அறிந்து பாடல்களின் பொருளைத்துணியவும் பயன்படுகின்றன.
8. சில பழைய நூல்களில் மறைந்தும் குறைந்தும் உள்ள பகுதிகளுக்கு உரிய பாடல்களை உரைகளே நமக்குத் தந்துள்ளன. தொல்காப்பியம், குறுந்தொகை, திருக்குறள், சிந்தாமணி, நன்னூல் ஆகிய நூல்களின் பழைய அமைப்பு, அளவு, உட்பிரிவு ஆகியவை பற்றி உரைகள் நமக்கு அறிவிக்கின்றன.
9. மறைந்துபோன தமிழ் நூல்களின் பெயர், அவற்றை இயற்றிய புலவர்களின் பெயர், அந்நூல்களின் சிலபகுதிகள் ஆகியவற்றைப் பேணிக்காத்து வருபவை உரைகளேயாகும்.

* சங்கத் தமிழும் பிற்காலத் தமிழும் (1953) பக்கம் 174, டாக்டர் உ.வே.சா.

இத்தகைய உதவிகள் பல செய்யும் உரைகளைத் தந்த உரையாசிரியர்களைப் பெருந் தொண்டர்கள் என்று போற்ற வேண்டும்.

இனி, அடுத்து வரும் பகுதிகளில் உரை செய்யும் உதவிகள் சிலவற்றை விரிவாகக் காண்போம்.

தொல்காப்பிய எழுத்ததிகாரம், சொல்லதிகாரம் ஆகிய இரண்டிற்கும் அமைந்துள்ள உரை விளக்கங்கள் மொழியியல் ஆராய்ச்சிக்குத் துணைபுரிகின்றன. இவ்வாறே பிற்கால இலக்கண உரைகளும் அவ்வக்காலத்துத் தமிழ் மொழி அமைப்பை அறிவிக்கின்றன. தொல்காப்பியப் பொருளதிகார உரைகள் இலக்கியத் திறனாராய்ச்சிக்குப் பெரிதும் பய்படுகின்றன. யாப்பு, அணி, பாட்டியல் பற்றிய உரை விளக்கங்கள் செய்யுளின் வடிவம் பற்றி அறிய உதவுகின்றன.

உரைகள் - இலக்கியங்கள்

மூல நூல்களைப் போலவே உரை நூல்களும் இலக்கியம் போல் இன்பம் ஊட்டுகின்றன. மூல நூல்களில் உள்ள எல்லாச் சிறப்புக் கூறுகளும் உரை நூல்களில் உள்ளன. உரைகளில், கற்பனைச்சிறப்பு வாய்ந்த உவமைகள் உள்ளன; எண்ண எண்ண இனிக்கின்ற இலக்கியச் சுவை மிகுந்த பகுதிகள் உள்ளன. சிந்தனையாளர்களை வியப்பில் ஆழ்த்துகின்ற பல வகையான ஆராய்ச்சிகள் உள்ளன. எதுகை மோனைகள் அமைந்த - ஓசையின்பம் தருகின்ற வகை வகையான அழகிய உரை நடை, நூல் முழுதும் கொஞ்சி விளையாடுகின்றது.

இறையனார் களவியல் உரையைப் படித்துக் கொண்டு வரும் போது, நூலாசிரியர் செய்த 60 சூத்திரங்களும் நம்நினைவிலிருந்து நீங்கி, உரையே நெஞ்சில் நிரம்பிவிடுகின்றது. நூலாசிரியர் குரலைவிட உரையாசிரியர் குரலே உரக்கக் கேட்கின்றது. உரையே தனி இலக்கியமாய்ப் பொலிகின்றது. மற்ற உரைகளும் இத்தகைய சிறப்பியல்பைப் பெற்று விளங்குகின்றன. தமிழறிஞர் அ. மு. பரமசிவானந்தம் உரைகளில் ஈடுபட்டு அவற்றைப் பின்வருமாறு போற்றுகின்றார்:

“உரைகள் மூலங்களுக்கு உரைகளே என்னும் நினைவை மறப்பித்து, தாமே பேரிலக்கியங்களோ என்னும் நினைவையும் சிற்சில இடங்களில் உண்டாக்குகின்றன என்பதைப் பயின்றோர் நன்கு உணர்வர். ஒரு சில இடங்களை நோக்கின், ‘நூலாசிரியர் இத்தகைய நுண்ணுணர்வுடன் பாடினாரா? அன்றி உரையாசிரியர் உள வண்ணமும் உரை வண்ணமும் இத்தகைய ஏற்றத்தைத் தருகின்றனவா?’ என்று வியக்கத் தோன்றும்.*

* 19-ஆம் நூற்றாண்டின் தமிழ் உரைநடை வளர்ச்சி (1966) பக். 30.

கருங்கக் கூறின், நூலியற்றிய ஆசிரியர் கருத்து, காலந் தோறும் அந்த நூலைப் பயின்றவர் போற்றி உரைத்த நயம், காலவேறுபாட்டால் தோன்றிய கருத்துப் புதுமை, மாறுபட்ட கருத்தினர் தோற்றுவித்த சிந்தனைவளம் ஆகிய அனைத்தும், ஓரிடத்தில் திரண்டு நிற்கும் புலமைக் களஞ்சியமே உரை நூல்கள்.

புலமைக் களஞ்சியம்

ஒரு நூலில் உள்ள ஏதேனும் ஒரு பாடலோ பகுதியோ உரையாசிரியர்களால் நன்கு விளக்கப்பட்டிருத்தலும் உண்டு. பேராசிரியர் உவம இயலுள், 'வேறுபட வந்த உவமத் தோற்றம்' (உவம-32) என்னும் சூத்திரத்தின் கீழ், 'வையங்காவலர்' என்று தொடங்கும் புறநானூற்றுப் பாடலுக்கு (புறம்.8) மிக விரிவாகப் பொருள் எழுதியுள்ளார். மேலும் அவர், செய்யுளியலில், 'நோக்கு' என்ற செய்யுள் உறுப்பை விளக்கும்போது (செய். 104) 'முல்லை வைந்நுனை' என்ற அகப்பாட்டை (அக. 4) எடுத்துக் கொண்டு அரும்பெரும் விளக்கம் ஒன்றை எழுதியுள்ளார். இவ்விரு விளக்கங்களும் புலமைக்கும் விருந்தாய் அமைந்து, இலக்கியச் சுவை நல்கிக் கற்போரை இன்பக் கடலுள் ஆழ்த்துகின்றன.

திருக்குறளுக்கு உரை எழுதாத - வேறு நூல்களுக்கு உரை-கண்ட உரையாசிரியர்கள் சிலர், திருக்குறள் சிலவற்றிற்குச் சிறந்த விளக்கம் தந்துள்ளனர். அவை புதிய கருத்துடையனவாய்-சிறந்தவையாய் உள்ளன. நச்சினார்க்கினியர், 'அகர முதல' என்னும் முதற் குறளுக்கு எழுத்ததிகாரத்தில் சிறந்த விளக்கம் தருகின்றார். மேலும் அவர் சீவக சிந்தாமணியில், "சங்கு உடைந்தனைய" (சீவக-547) என்னும் செய்யுள் உரையில், "சங்கு சுட்டாலும் நிறம் கெடாததுபோலக் கெட்டாலும் தன் தன்மை கெடாத குடியும் ஆம்; நத்தம் போற்கேடும் (குறள்-235) என்ப" என்று எழுதுகின்றார். 'நத்தம் போற் கேடும்' என்ற குறளுக்கு நச்சினார்க்கினியர், பரிமேழலகர் உரைக்கு மாறுபட்டதொரு கருத்தினைக் கொண்டுள்ளார். மயிலைநாதர், நன்னூல் உரையில், 'பெயர் வினை' என்னும் சூத்திரத்தின் (நன்-359) கீழ் பல குறட்பாக்களுக்குப் பொருள் கூறுகின்றார். அவற்றைத் திருக்குறள் உரையாசிரியர்களின் கருத்தொடு ஒப்பிடும் போது சில அரிய விளக்கங்கள் மயிலைநாதர் உரையில் வெளிப்படுவதைக் காணலாம். சங்கர நமசிவாயர் நன்னூல் உரையில் (நன்-360) 'இணர் எரி தோய்வன்ன' என்ற குறட்பாவுக்கு எழுதியுள்ள விளக்கம் பலமுறை கற்று மகிழத் தக்க வகையில் நுண்பொருள் பொதிந்துள்ளது.

இருளில் ஒளி

சில சொற்றொடர்களின் அரிய பொருளும் உரையாசிரியர்கள் உரையால் வெளிப்படுகின்றது. திருமுருகாற்றுப் படையின் பழைய உரையாசிரியர், 'தலைக்கை தருதல்' என்பதனை நன்கு விளக்கியுள்ளார். அப்பாடலில் குறிக்கப்படும் ஏரகம் என்னும் இடம், தஞ்சாவூர் மாவட்டத்திலுள்ள சுவாமிமலை என்பது அருணகிரிநாதர் கருத்தாகும். ஆனால் சிலப்பதிகார அரும்பத உரையாசிரியர், அவ்வாறு கருதவில்லை. ஏரகமும் சுவாமிமலையும் வேறு வேறு என்பது அவர் கருத்து (குன்றக் குரவை-தெய்வம் பராஅயது). நச்சினார்க்கினியரும் ஏரகம், மலைநாட்டில் உள்ள இடம் என்றே கூறியுள்ளார் (முருகு. 189). தொல்காப்பியச் சொல்லதிகாரத்திற்கு, இயற்றியவர் பெயர் அறியப்படாத பழைய உரை ஒன்று உண்டு. அவ்வுரையின் வாயிலாக, வெண்களமர், கருங்களமர் என்ற சொற்களின் பொருள் விளங்குகின்றது.

உரையாசிரியர்கள், பிற நூலில் உள்ள செய்யுட்களை மேற்கோளாகக் காட்டி எழுதிய இலக்கணக் குறிப்பும், விளக்கமும், ஆராய்ச்சி உலகில் நிலவி வந்த பல குழப்பங்களையும், முரண்பாடுகளையும் நீக்கி, புதிய ஒளி தந்துள்ளன.

நற்றிணையில்,

கொக்கினுக்கு ஒழிந்த தீம்பழம், (கொக்கின்
கூம்புநிலை யன்ன முகைய ஆம்பல்)
தூங்குநீர்க் குட்டத்துத் துடும்என வீழும்

-(நற். 280)

என்று வரும் பாட்டிற்கு, உரையாசிரியர் (பின்னத்தூர் அ. நாராயணசாமி ஐயர்), "கொக்கு வந்து இருந்ததனால் கிளை அசைதலின் உதிர்ந்த இனிய மாங்கனியானது ... ஆழமான நீரிலே துடுமென வீழா நிற்கும்" என்று பொருள் எழுதுகின்றார். கொக்கு வந்து உட்கார்ந்ததால் மாங்கனி வீழ்ந்தது என்று கூறுவது பொருத்தமாகத் தெரியவில்லை. கொக்கு என்ற சொல்லுக்கு மாமரம் என்ற பொருள் உண்டு. இதை நினைவில் கொண்டு, நச்சினார்க்கினியர் தொல்காப்பியச் சொல்லதிகாரத்தில் இந்த அடிக்குக் கூறியுள்ள இலக்கணக் குறிப்பையும் நோக்கினால் பாடலின் பொருள் நன்கு விளங்குகின்றது. நச்சினார்க்கினியர்,

யாதன் உருபிற் கூறிற் றாயினும்

பொருள்செல் மருங்கின் வேற்றுமை சாரும்

(சொல்-107)

என்ற குத்திரத்தின் கீழ்,

“கொக்கினுக்கு ஒழிந்த தீம்பழம்” என்புழியும் கொக்கினின்றும் என ஐந்தாவதன் பொருளாயிற்று” என்று உதாரணம் காட்டி விளக்கியுள்ளார்.*

எனவே, “கொக்கினுக்கு ஒழிந்த தீம்பழம்” என்ற அடிக்கு, “மாமரத்திலிருந்து உதிர்ந்த இனிய பழம்” என்று பொருள் கொள்வதே பொருத்தமாக உள்ளது. இத்தகைய சிறந்த பொருள் விளக்கத்திற்கு நச்சினார்க்கினியர் உரை பேருதவி புரிகின்றது.

குறுந்தொகையில், ‘அரிற்பவர்ப் பிரம்பின்’ (குறுந்-9)

என்ற பாட்டில்,

— நெடுந்தேர் அஞ்சி
கொன்முனை இரவூர் போலச்
சிலவா குகந் துஞ்சம் நாளே

என்ற அடிகளுக்கு டாக்டர் உ.வே. சாமிநாத ஐயர் பின்வருமாறு பொருள் எழுதுகின்றார்: “அதியமான் அஞ்சி என்னும் உபகாரியினது, அச்சத்தைச் செய்யும் போர்க்களத்தில் உள்ள இரவையுடைய ஊரில் உள்ளார் போல நீ துயிலும் நாட்கள் சிலவே ஆகுக.”

‘இரவூர்’ என்பதற்கு அவர் கொண்ட பொருள் இரவையுடைய ஊர்’ என்பதாகும். ஆனால், இரவூர் என்பது ஓர் ஊரின் பெயர் என்றும், அவ்வூர் அதியமான் நெடுமானஞ்சிக்கும் பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை என்னும் சேர மன்னனுக்கும் போர் நடந்த இடத்திற்கு அருகே இருந்தது என்றும், போரின் முடிவில் அவ்வூர் பாழ்பட்டது என்றும் தகடூர் யாத்திரையிலிருந்து உரையாசிரியர்கள் காட்டும் மேற்கோள் பாடல்கள் அறிவிக்கின்றன.

இரவூர் எறிந்து நிரையொடு பெயர்ந்த
வெட்சி மறவர்

(புறந்-3 உரை)

என்பது நச்சினார்க்கினியர் மேற்கோளாகக் காட்டும் பாடலின் பகுதியாகும். இங்கே இரவூர் என்பது ஐயத்திற்கு இடமின்றி ஓர் ஊரின் பெயராகவே உள்ளது.

சீவக சிந்தாமணியில் ‘காவில் வாழ்பவர்’ என்ற பாடல் உரையின் கீழ், நச்சினார்க்கினியர், “ஏவல் முரணும் என்றாற் போல” என்று எழுதுகின்றார். மேற்கூறிய பாட்டில் ‘ஏவல்’ என்ற

* கொக்கினுக் கொழிந்த தீம்பழம்; நாகுவேயொடு நகுபு வீங்குதோள் - இவற்றுள் நான்கும் மூன்றும் ஐந்தாவதன் பொருட்டாயும் இரண்டாவதன் பொருட்டாயும் நின்றன. (பிரயோக விவேகம் காரகபடலம், உருபுமயக்கம்.)

சொல் இடம் பெற்றுள்ளது. அதற்குப் பொருள் 'ஏவன் முரணும்' என்ற இடத்துப் பொருள் உரைப்பது போல உரைக்க வேண்டும் என்ற கருத்தில், நச்சினார்க்கினியர் 'ஏவன் முரணும் என்றாற் போல' என்று சுருக்கமாக எழுதியுள்ளார். 'ஏவன் முரணும்' என்பதனை விளங்கா மேற்கோளாக டாக்டர். உ.வே.சா. குறித்துள்ளார்.

யாப்பருங்கலக் காரிகையில், 'உதாரண இலக்கிய முதல் நினைப்புக் காரிகை' ஒன்றில் (காரிகை-18) 'ஏவின் முரணும் இருள் பரந்து' என்று அடி உள்ளது. இதில் உள்ள 'ஏவின் முரணும்' என்பது ஏவன் முரணும் என்றும், நச்சினார்க்கினியர் இவ்விடத்தையே தம் உரையில் எடுத்துக் காட்டினார் என்றும் பெரியோர்கள் கருதுகின்றனர். இவ்வாறு கருதுவது பொருத்தமாகவே உள்ளது.

பரிமேலழகர் "எந்நன்றி கொன்றார்க்கும்" (குறள் 110) என்ற குறள் உரையின் கீழ் "பெரிய அறங்களைச் சிதைத்த லாவது: ஆன்முலை அறுத்தலும், மகளிர் கருவினைச் சிதைத்தலும், குரவர்த் தபுதலும் முதலிய பாதகங்களைச் செய்தல்" என்று விளக்குகின்றார்.* "ஆன்முலை அறுத்த" என்ற புறநானூற்றுப் பாடலை (புறம்: 34). கருத்திற் கொண்டு இவ்வாறு எழுதுகின்றார். அப்பாடலில்,

பார்ப்பார்த் தப்பிய கொடுமை யோர்க்கும்
என்ற அடியை,

குரவர்த் தப்பிய கொடுமை யோர்க்கும்
என்ற பாடத்துடன் பரிமேலழகர் குறிப்பிடுகின்றார். பரிமேலழகர் கொண்ட பாடம் எல்லோராலும் போற்றி மேற்கொள்ளப்படுகின்றது.

காப்புப் பெட்டகம்

பல நூறு ஆண்டுகள் கடந்து, பலப்பல தலைமுறையினரின் கையில் தவழ்ந்து, கால வெள்ளத்தை நீந்தி நம்மிடம் வந்து சேர்ந்துள்ள பழம்பெரும் நூல்கள், தோன்றிய காலத்தில் இருந்த அமைப்புடன் இன்று இல்லை. நூலின் பெயர் மாறியிருக்கிறது; நூலில் உள்ள பகுதிகளில் மாற்றம் ஏற்பட்டுள்ளது; நூலில் இடம் பெற்றுள்ள பாடல்களின் எண்ணிக்கை கூடி இருக்கிறது; குறைந்திருக்கிறது. நூலின் பகுதிகள் சில—முன்னும் பின்னும் நடுவும்—மறைந்திருக்கின்றன. பல நூல்கள் மறைந்து போய்விட்டன.

இத்தகைய அரிய செய்திகள் பலவற்றை உரைவாயிலாகவே நாம் அறிய முடிகின்றது.

* ஆறுமுக நாவலர் பதிப்பு

திருக்குறளுக்கு 'முப்பால்' என்ற பெயரே அது தோன்றிய காலம் முதல் பரிமேலழகர் காலம் வரை வழங்கி இருக்கிறது.

பொய்யற்ற முப்பாற் பொருள் உரைத்தான் தென்செழுவைத் தெய்வப் பரிப்பெருமாள் தேர்ந்து

என்றும்,

முப்பாலுக்கு, விழுப்பொருள் தோன்ற விரித்தினிது
உரைத்தனன், பரிமேலழகன்

என்றும் உரைச் சிறப்புப்பாயிரங்களில் திருக்குறள் முப்பால் என்றே வழங்கப்படுகிறது.

திருக்குறளில் பாலின் உட்பிரிவாகிய இயல்கள் பலப்பல மாறுதல்களை அடைந்திருக்கின்றன. அம்மாறுதல்களைத் திருக்குறள் உரைகளில் காணலாம்.

இன்று, பொருளதிகாரத்தில் ஒன்பதாவது இயலாக உள்ள மரபியல், செய்யுள் இயலுக்கு முன் அமைந்து, செய்யுள் இயல் இறுதி இயலாக வழங்கி வந்தது என்பதற்குப் பேராசிரியர் உரை சான்றாக உள்ளது.

மேலும் தொல்காப்பியத்தின் உட்பிரிவாகிய அதிகாரம், படலம் என்றும் வழங்கி இருக்கிறது என்றும், அதிகாரத்தின் உட்பிரிவாகிய இயலுக்கு ஒத்து என்ற பெயரும் வழங்கியுள்ளது என்றும் பேராசிரியர் உரை நமக்கு அறிவிக்கின்றது.

உரையாசிரியர்களால் சுட்டப் பெறும் குறுந்தொகைப் பாடல்கள் சில, இன்று வெளிவந்துள்ள குறுந்தொகையில் இடம் பெறவில்லை.

நச்சினார்க்கினியர் குறிஞ்சிக்கலியின் இரண்டாவது பாட்டு உரையில் 'நன்றே என்னும் குறுந்தொகையும் அது' என்று கூறுகின்றார். 'நன்றே' என்று தொடங்கும் குறுந்தொகைப் பாடல் இன்று கிடைக்கவில்லை.

தக்கயாகப் பரணி உரையாசிரியர்,

"சிலம்பிபொதி செங்காய் - இது குறுந்தொகை" (தக்க-54)
என்று கூறுகின்றார். இப்பாடல் மறைந்துவிட்டது.

அ. குமார சுவாமிப்பிள்ளை பதிப்பித்த நம்பியகப் பொருள் விளக்கவுரை, பாங்கி தலைமகளைத் தலைமகற்குக் கையடை கொடுத்ததற்கு உதாரணச் செய்யுளாக,

இவளே நின்னல திலளே யாயும்
குவளை உண்கண் இவளல திலளே
யானும் ஆயிடை யேனே
மாமலை நாட மறவா தீமே

என்பதைக் காட்டி “இது குறுந்தொகைச் செய்யுள்” என்று கூறுகின்றது. இதுவும் குறுந்தொகையில் இடம் பெறவில்லை.

பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்களுள் ஒன்று, இன்னிலையா, கைந்நிலையா என்ற குழப்பம் வந்தபோது, இளம் பூரணர் உரையே ‘கைந்நிலை’ என்பது அகப்பொருள் நூல் என்றும், பழைய நூல் என்றும் அறிவித்து நான்கு செய்யுட்களை மேற்கோளாகக் காட்டி உண்மையை அறிவித்தது.

சீவகசிந்தாமணியில் 3145 பாடல்கள் உள்ளன. ஆனால் ‘முந்நீர் வலம்புரி’ என்னும் பாடல் (3143) உரைக் கீழ் நச்சினார்க்கினியர், “தேவர் அருளிச் செய்த செய்யுள் இரண்டாயிரத்து எழுநூறு என்றே கொள்க” என்று கூறுகின்றார். ஏனைய பாடல்கள் (445) கந்தியார் என்னும் பெண் புலவரால் இடையிடையே பாடிச் சேர்க்கப்பட்டன என்று சிலர் கூறுகின்றனர். அச் செய்யுட்கள் இன்னவை என்று புலப்படவில்லை.

எழுத்திலக்கணமும் சொல்லிலக்கணமும் கூறும் நன்னூல், ஐந்திலக்கணமும் (பொருள், யாப்பு, அணி) கூறும் பெரு நூலாக இருந்தது என்பதை மயிலை நாதர் உரை அறிவிக்கின்றது.

பழந்தமிழ் நூல்களில் பரிபாடலும் பதிற்றுப்பத்தும் குறைந்தும் சிதைந்தும் கிடைத்துள்ளன. அவற்றிற்குரிய-மறைந்ததாய்க் கருதப்படும் பகுதிக்குரிய பல செய்யுட்களை உதாரணங்களாக எடுத்துக்காட்டி உரையாசிரியர்கள் பேணிக் காத்துள்ளனர்.

“பரிபாடலின் முதற்பாடல் இளம்பூரணர் உரையினாலும்; பதிற்றுப் பத்துப் பாடல்கள் சில, நச்சினார்க்கினியர் உரையினாலும்; பழமொழியின் முதற்பாடல் மயிலை நாதர் உரையினாலும் கிடைத்துள்ளமை. மேற்கோள் ஆட்சியின் பயன் அல்லவா? களவியலில் காணப்பட்ட பாடல்கள் பாண்டிக் கோவையைச் சார்ந்தவை என்பதும்; சிற்றடக்கம் எனவும் சிற்றடகம் எனவும் பிழைபட வழங்கப்பட்டுவந்த நூற்பெயர் சிற்றெட்டகம் எனத் திருத்தமுற்றதும் களவியற் காரிகையின் மேற்கோள் ஆட்சியினால் அல்லவா? தரவு கொச்சகம் முதலிய உறுப்புக்களின் பாகுபாடு அறிய இயலாதவாறு சிதைந்த நிலையில் கிடைத்துள்ள பரிபாடலில் இரு பாடல்களுக்காவது உறுப்பமைப்புக் கிடைத்தது இளம்பூரணரின் மேற்கோள் ஆட்சியினால் அன்றோ? ‘ஒண்டொடி அரிவை’ என்னும் ஐங்குறு நூற்றுப் பாடலின் (172) ‘உரவுக் கடல் ஒலித் திரை போல’ என்ற திருந்திய பாடத்திற்கு இளம்பூரணரின் மேற்கோள் ஆட்சி

அல்லவா காரணம்? இவற்றை எல்லாம் மேற்கோள் ஆராய்ச்சியின் பயன்கள் என்னாமல் வேறு எங்ஙனம் குறிப்பிடுவது”*

இவையே யன்றி, தகடூர் யாத்திரை குண்டலகேசி வளையாபதி முதலிய இலக்கியங்களிலும், அவிநயம் இந்திர காவியம் அமுத சாரம் காக்கை பாடினியம் ஆகிய இலக்கணங்களிலும் குறைப்பகுதிகளாவது வெளிவந்திருப்பது மேற்கோள் பாடல்களால் விளைந்த நற்பயன் அல்லவா?

கடல்கோளுக்கும், நெருப்புக்கும், நீருக்கும், கறையானுக்கும், கல்லாத மக்களின் பொல்லாத அறியாமைக்கும் இரையாகி, கணக்கற்ற தமிழ் நூல்கள் மறைந்துவிட்டன. அந்நூல்களின் சில பகுதிகளையும், பெயர்களையும் உரையாசிரியர்களே நமக்கு வழங்கிப் பேருதவி புரிந்துள்ளனர். இலக்கணம்; இலக்கியம், இசை, நாடகம் ஆகிய பல வேறு துறைகளுக்கு உரிய மறைந்த நூல்கள், உரைகளிலிருந்து திரட்டப் பெற்று ‘மறைந்துபோன தமிழ் நூல்கள்’ என்ற பெயரில் பயனுள்ள அரிய நூலொன்று வெளியாகியுள்ளது.

சேம நிதி

ஏட்டில் எழுதாத இலக்கியச் செல்வங்களைக் காத்த பெருமையும் உரையாசிரியர்களுக்கு உண்டு. அவர்கள் தம் காலத்துப் பேச்சுமொழி, வட்டார வழக்கு, மரபுத் தொடர், பழமொழி ஆகியவற்றை அறிந்து, ஏட்டில் எழுதிவைத்து அழியா வாழ்வு நல்கினர்.

வாய்மொழியாக வந்த சிறந்த தனிப் பாடல்களை—பெரும் புலவர்கள் பர்டிய தனியன்களை—திரட்டித் தந்த பெருமை உரையாசிரியர்களுக்கு உண்டு. நாட்டிலே வழங்கி வந்த கதைகள் சிலவற்றை உரைகளில் தந்தனர். தமிழகப் பழங் கதைகளில் தமிழர் நாகரிகம், நெஞ்சப் பாங்கு, குறிக்கோள் யாவும் அடங்கியுள்ளன.

இவற்றிற்கு மேலாக உரையாசிரியர்கள் செய்த பணியொன்று உண்டு. நாட்டுப் பாடல்கள் சிலவற்றை எழுதி வைத்துள்ளனர்; விடுகதைப் பாடல்களைத் தந்துள்ளனர். இவை மிகுதியாக இல்லை என்றாலும், ஆற்றங்கரையில் ஒதுங்கிக் கிடக்கும் பொன் மணல் போலப் பளிச்சிடுகின்றன. வாய்மொழி இலக்கியத்திற்கு வாழ்வு தந்து போற்றிவந்த உரையாசிரியர்கள் என்றும் போற்றத்தக்கவர்கள்.

* திருக்குறள் மேற்கோள் விளக்கம் (1970). பக். 64, 65

— டாக்டர் அ. தாமோதரன்.

உரையாசிரியர்கள் தம் காலத்து மக்கள் நிலை, வாழ்க்கை முறை, நாகரிகம், பழக்கவழக்கம், பண்பாடு, அரசியல் போக்கு ஆகியவற்றை ஆங்காங்கே சுட்டிச் செல்கின்றனர். தமிழ் நாட்டு வரலாறு எழுதுவோர், பழைய உரைகளின் வாயிலாகக் காலத்தின் குரலைக் கேட்கலாம்; வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளைக் கண்டு மகிழலாம். வரலாற்று ஆசிரியர்கள் பழைய உரைகளைச் சிறந்த வரலாற்று மூலங்களாகக் கருதி அவற்றைக் கற்றுத் தெளிந்து, தமிழக வரலாற்றை உருவாக்க வேண்டும்.

பழைய உரைகள் ஆராய்ச்சி உலகத்தின் திறவுகோல்; இலக்கியம், இலக்கணம் கற்க முயன்று தளர் நடை போடும் மாணாக்கனின் கைகளைப் பற்றி நடத்திச் செல்லும் தந்தை; அறிவு செழிக்குமாறு ஊட்டி வளர்க்கும் தாய்; காலத்தையும் இடத்தையும் கடந்து வந்து, விரும்பிய போதெல்லாம் அறிவு புகட்டும் பேராசான்.

உரையாசிரியர்கள் வாழ்ந்த காலம் பழமையானது. ஆனால், அவர்களிடம் புதிய சிந்தனைகள் தோன்றியுள்ளன. காலத்தின் பிடிப்புக்குள் சிக்கிக் கொள்ளாமல் சுதந்திரமாய்ச் சிந்தித் துள்ளனர். அவர்கள் வாழ்ந்த இடம், புறவளர்ச்சிக்குரிய அறிவியல் கருவிகளும் முன்னேற்றத்திற்கு உதவும் புதிய வசதிகளும் இன்றிப் பிற்போக்கில் இருந்தது. ஆனால், அவர்கள் எண்ணமும் எழுத்தும், செயலும் சிந்தனையும் முற்போக்கானவை. இலக்கிய மரபுக்கும் இலக்கண நெறிக்கும் சமயக் கொள்கைக்கும் உட்பட்டு அவர்கள் உரை எழுதினர். ஆனால் சுதந்திரத்தை இழந்துவிடவில்லை. அவர்கள் மொழிக் கலையின் முழுமையைக் கண்டு உயர்ந்து சென்றும், கருத்துக் கடலில் மூழ்கியும் திளைத்தவர்கள். ஆனால், சிறிதளவு கற்றவரும் அவர்களிடம் சென்று நெருங்கிப் பழகி உரைகளைப் பயின்று பயன் பெற முடிகின்றது. அவர்கள் பழைய நூல்களுக்கு உரை எழுதி, பழைய மரபை வளர்க்கவும் முன்னோர் கருத்துக்களை வெளிப் படுத்தவும் முயன்று வெற்றி பெற்றனர். ஆனால், தம் காலத்து எண்ணத்தையும் எழுத்தையும் புறக்கணிக்கவில்லை. பலவேறு துறைகளில் அவர்கள் ஆற்றியுள்ள பணிகள், மிக உயர்ந்து விளங்குகின்றன. ஆனால், அவை கருத்துலகிற்குச் சென்று கண்டு மகிழ உதவுகின்ற எளிய படிகளாய் உள்ளன. அவர்கள் உரைநடை கடுமையும் செறிவும் உடையது. ஆனால் அதுதான் தமிழ் மொழியின் உயர்வுக்கும் சிறப்புக்கும் காரணமாய் உள்ளது.

கல்லாதேன் ஆனாலும்
கற்றுணர்ந்த மெய்யடியார்
சொல்லாலே நின்னைத்
தொடர்ந்தேன் பராபரமே!